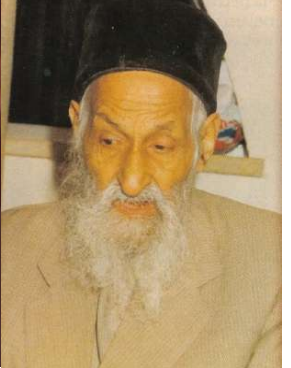

פניני הצדיקים

לע פועל'ג שמו
 יחל מואר חקי הטהר מקור חיים
 עין נגמר ד'ה נצמד אקורת חיים
 ק'עס טב א'ל'ק'ה חלקו ב'חיים
 ב'ס' - ס'יוד'ה'א, ו'ע'ק' א'ר'ח'חיים
 לומר עולם ה'ה' איש אמנה לקרוב
 ושבת, ד'ה' מ'ק' נ'א'ג'ה'ה'ה' מ'ע'ק' ו'ש'מ'ה
 ב'ח'ל'ק'ו' ש'ק'ר' ו'ל' ט'ר'ה'ו' ח'ח'ס'ם' ה'ש'ל'ם'
 ר'ב'י י'ע'ק'ב' ה'ד'א'ר'
 ב'ן' ה'ח'ה'ש' ב'ר'ח'מ'ם' ב'ן' ה'ח'ה'ש' ר'י'ע'ק'א'י'
 ב'ן' ה'ח'ה'ש' ר'מ'ש'ה' ב'ן' ה'ח'ה'ש' ו'א'ב'ר'ה'ם'
 ב'ן' ה'ר'ח'ס'ן' ר'י'ע'ק' ח'ר'א'ר' ו'ע'א'
 ה'ח'ב'ק'ש' ב'י'ש'י'ב'ה' ש'ל' מ'ע'ל'ה' ב'יום' ט'ו' ס'יו'ן'
 ש'נ'ת' ה'ק'ט'ר'ח' ל'פ'ן'

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

24 ללא פרסומות
 ללא חדשות
 ללא פוליטיקה.

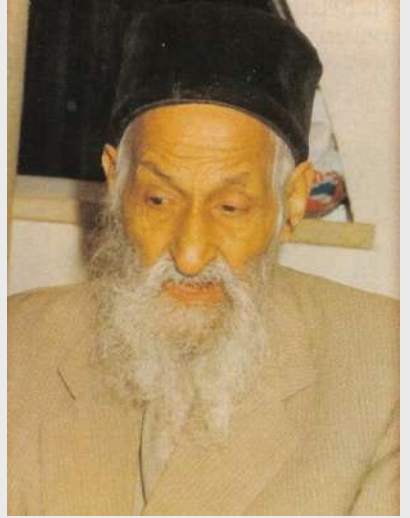
מיטב השידורים
מגדולי הרבנים

מאזינו לשידור החי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

במילי: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

המקובל רבי ששון לוי זצ"ל - נולד באיזור כפרי הסמוך לעיר בגדד שבעירק. התייתם מאביו כשהיה בגיל ארבע שנים בלבד. בהיותו בן שמונה שנים החל ללמוד במדרש תלמוד תורה שליד מדרש בית זלכה והחל לעלות במדרגות התורה הקדושה והשיג ידיעות רבות ובקיאיות עצומה בש"ס ופוסקים ראשונים ואחרונים. עוד בטרם הגיע לשנתו העשרים קיבל סמיכת חכמים "יורה יורה" חתומה ע"י גדולי רבני בגדד וחכמיה המקלסים את בקיאותו המדהימה.

הקפיד לטבול יום יום במקווה טהרה שבעירו בגדד כמנהג חסידים ואנשי מעשה. כששמע רבינו על שיירה העומדת לעלות לארץ ישראל, והוא בן 21 שנים, תיכף ומיד, ללא שהיות וללא המתנה עלה לארץ הקודש והתיישב בירושלים. כשעלה להשתטח על קבר רחל אמנו ע"ה נפתח לו הסיודר בשבע ברכות של החופה. אז ידע, שזה רמז שאשתו לעתיד תיקרא רחל. קבע את דירתו בשכונת בית ישראל סמוך לעיר העתיקה. אחד ממקורביו, שהיה עשיר, ראה את מצוקת המקום בדירה זו והציע לרב דירה מרווחת בקטמון, אך רבינו סירב לעקור מדיירתו, כי רצה להיות קרוב למקום המקדש שייבנה במהרה. למד בישיבת פורת יוסף שמול הכותל המערבי.

במשך למעלה מארבעים שנה! היה שרוי יום יום בתענית, היה אוכל רק בלילות. **בקי היה בכל שטחי התורה ובכל הש"ס בעל-פה, בכל המדרשים, והזהר הקדוש ובקבלה.** עם כל זה לא היה מחזיק את עצמו כלל, **בעל ענווה מופלאה. בעל רוח-הקודש. מהצדיקים הנסתרים!** לא עבר עליו חצות לילה בשינה, יום-יום היה מתפלל בהנץ החמה ומוסר נפשו בתפילה על כלל עם ישראל. ברכותיו של הרב לא הלכו ריקם ורבים נרפאו. נפטר ט"ז בסיון ה'תשנ"ב (1992). ציונו בהר-המנוחות שבירושלים.

אביו: ר' משה. **אמו:** מרת לאה. **אשתו:** מרת רחל למשפ' דורי. **מרבותיו:** ר' צדקה חוצין. **חברותא:** המקובל ר' אפרים הכהן, המקובל ר' יעקב חיים סופר, המקובל ר' יהודה צדקה, הצדיק הנסתר חכם מנחם מנשה, המקובל ר' שמואל דרזי. **בנו:** ר' בנימין (אב"ד בירושלים). **מספריו:** **ינר ששון** - תולדות חייו וסיפורי ניסים.

מספר הגאון הרב זמיר כהן שליט"א (מארגון הדברות): כילד, זכורה לי היטב דמותו של המקובל הרב ששון לוי זצ"ל עם גלימתו ומצנפתו, הוא היה מופיע לפתע בתחילת הרחוב, צועד בצעדים מהירים, וכבר היה בסוף הרחוב כשפיו אינו פוסק מלמלמל דברי תורה. כשדמותו ההדורה הייתה נראית, היו כל הילדים מפסיקים את משחקם ורצים אליו לנשק את ידו. ומה הוא היה מברך? היה מניח את ידו על ראשו של כל ילד תוך כדי הליכה, אבל פיו היה ממשיך לדבר בדברי תורה. זה היה מוסר השכל לכל החיים, עד כמה צריך ואפשר לנצל כל רגע.

הרה"ג ר' יהודה צדקה למד שנים רבות חברותא עם רבינו. **כאשר הגיע תלמיד, היו מכסים את ספר הקבלה, ומראים כלפי חוץ גמרא.**

מורינו ורבינו הרב יהודה צדקה זצ"ל היה מפנה אליו אנשים הזקוקים לברכה וישועה והיה אומר להם שברכתו של חכם ששון לוי כברכתו של ה'בבא סאלי' אין צורך לנסוע לנתיבות, יש לנו כאן 'בבא סאלי' ממש שכל ברכתיו מתקיימות. ואכן תפילותיו הושיעו רבים, ובכל המקרים שהוצרכו לנתיבות מסובכים היה מברך ומיד היו נרפאים.

מעשה באברך, שאשתו קשתה ללדת, והפנוהו לחכם ששון לבקש את ברכתו, משברכו שב לבית-הרפואה שם נאמר לו, שלפתע ב"ה הכל הסתדר והבעיה שהייתה חלפה כלא הייתה וילדה אשתו בקלות, משנאמרה לו השעה, שבה ילדה, מצא, שהייתה זו בדיוק, כשסיים רבינו את ברכתו, ומאז בכל פעם שאשתו נכנסה לתשיעי היה בא לצדיק לקבל את ברכתו ללידה קלה. פעם טעו האברך ואשתו בחשבונם, ובא האברך באמצע החודש השמיני לבקש את ברכתו של רבינו, אבל חכם ששון לא ברכהו, רק אמר לו: "הקדמת, הפעם עדיין לא הגיע הזמן, כשיגיע הזמן תבוא". מששב האברך לביתו עבר עם אשתו שנית על החשבון ומצאו שטעו בשבועיים ימים, ומששב בזמן נתברך, ושוב ילדה אשתו לידה קלה.

כשאחד מתלמידיו של הגאון הראשל"צ חכם מרדכי אליהו זצוק"ל נכנס אליו בוכה ושח בפניו את צרתו, אודות בתו שחלתה באופן קשה והרופאים אינם מאבחנים את מחלתה ומצבה הולך ומידרדר עד כדי פיקוח נפש. שאלו חכם מרדכי אליהו: "**אצל חכם ששון כבר היית?**". משהשיב האב בשלילה, זיכרו הצדיק ואמר לו, שירוך מיד לביה"כ 'בורוכוב' בשכונת הבוכרים, ושם ימצא את רבינו ויבקשהו שיברך את בתו. אותו תלמיד רץ לביתו ולקח את בתו עמו ונסע מיד ל'בורוכוב'. כשראה אותו רבינו ניגש מיד לילדה, אחז באצבעותיה ומלמל דקות ספורות מילים, שלא הבין מהם האבא כלום, ובתום קריאתה צעק בערבית: "חאלס!!!" (די). כך חזר הדבר ונשנה מס' פעמים, עד שאמר לו רבינו: "**לך לבית, הכל בסדר**". מאותו רגע חזרה הילדה לעצמה, ואף הרופאים נדהמו מכך, שהמחלה פסקה והלכה לה. למחרת שב האב לביתו של חכם מרדכי אליהו שאמר לו: "**דע לך, בגופה של בתך נכנסה רוח רעה, וכידוע שכדי להוציא רוח צריך עשרה מקובלים ותיקונים גדולים, אבל לחכם ששון לבדו יש כח להוציאה, כיוון שרוב ימיו מתענה הוא, ובשמים לא יכולים לסרב לחכם ששון!**".

באחד הימים ביקש רבנו להקביל פניו של ה'בבא סאלי' בנתיבות, מיד כשנכנס אל הקודש פנימה, הושיבו ה'בבא סאלי' לצידו וביקש, שיכינו עבורו כוס תה, וכיוון שהיה רבנו שרוי ארבעים שנה רצוף בתענית מידי יום ביומו, הייתה זאת הפעם הראשונה, שניאות לשבור את צומו לכבוד ה'בבא סאלי' וברך ולגם מהכוס, כשסיים לשתות, לקח ה'בבא סאלי' את הכוס ולגם משיירי הכוס.

הגאון הרב גדליה נדל זצ"ל - נולד בשנת ה'תרפ"ג (1923) בשאוולי ליטא. בשנת ה'תרצ"ז (1937) הרב ראובן טרופ הציע לאביו של רבינו שהתיישב בבלפוריה לשלוח את בנו לישיבה התיכונית-חרדית הישוב החדש בתל-אביב ואכן רבינו כשהיה בן 14 עלה לארץ ולמד שם. בהמשך למד בישיבת לומז'ה שבפתח תקווה. לאחר נישואיו מרן החזון אי"ש מינה אותו כרב של שכונת 'זכרון מאיר' בבני ברק. בהתחלה התגורר בירושלים סמוך לחותנו, בהמשך עבר לגור בבני ברק. למד בבית מדרש ביהוד ונהג לחזור לביתו פעם בכמה ימים. לאחר פטירת מרן החזון אי"ש היה מהבולטים בין רבני חוג חזון אי"ש.

לאחר מכן מונה לר"מ בישיבת 'בית ישראל' ודמשק אליעזר' של חסידות ויז'ניץ למשך תקופה קצרה. בהמשך מונה להיות אחד מראשי כולל חזון אי"ש, תפקיד שבו החזיק עד שנותיו האחרונות. רבינו לא רצה להתפרנס מלימוד תורה ולכן עבד בעצמו בייצור דבש, שיווק ביצים, ריקחת חומרי ניקוי ואף שימש כפועל בניין וקבלן. במיוחד נודע בייצור יין שהיה ידוע בכינוי 'יין נדל'. פרנסתו הייתה בדוחק ושנים רבות משפחתו חיה בעוני חריף. לאחר פטירת רעייתו נותר לגדל את תשעת ילדיו שכולם היו אז רווקים.

גאון ובקיא מדהים בכל חדרי התורה. לא הייתה סוגיה בש"ס שלא עבר עליה בעיון עמוק. הגאון ר' יעקב ישראל קניבסקי (הסטייפלר זיע"א) העריך את רבינו מאוד ואמר עליו: **"בכל דור יש תלמיד חכם כדוגמת האבן-עזרא, ובדורנו הוא הרב נדל"**. כאשר הרב ניסים קרליץ הספיד את רבינו הוא אמר: "אומנם היום אין דין של תלמיד חכם, אך לרבי גדליה היה דין של תלמיד חכם". כך גם ה'חיי אדם' כותב: "אין תלמידי חכמים בדורנו, אבל יש יוצאים מן הכלל. גם בדורנו ראינו את היוצא מן הכלל, הגאון הרב גדליה נדל". נפטר ב-ט"ז סיוון ה'תשס"ד (2004). חי כ-81 שנים.

אביו: ר' ראובן השיל. **אימו:** מרת הניה. **אשתו:** מרת שרה רחל (בת ר' אליהו יהושע ויינר, תלמיד ה'חפץ חיים'). **מילדיו:** תשעה ילדים - הבכור, ר' יוסף שמואל (ראש כולל 'אוהל יעקב' וחתן ר' יצחק וסרמן). **מרבתינו:** הגאונים ר' אברהם ישעיהו קרליץ (ה'חזון אי"ש'), ר' יואל קלופט, ר' אלעזר מנחם מן שך, ר' שמשון אהרן פולנסקי. **חברותא:** מרן שר התורה, הגאון ר' חיים קניבסקי (במשך שנתיים למד בחברותא את כל הש"ס). **מתלמידיו:** ר' ליפא דב וינטרוב, ר' דוד שמידל, ר' יהודה בויאר, ר' אברהם גנחובסקי, ר' אברהם שלזינגר, ר' דוד פרנקל (משמשו של החזון אי"ש, שהיה גם משמשו של הרב נדל), ר' יוסף רוט, ר' חזקיהו יוסף שרייבר, ר' חזקיהו אברהם ישעיהו טורצ'ין, ר' יצחק שילת. **מספריו:** יחידושי ר' גדליה ישיעורי ר' גדליה יבתורתו של ר' גדליה.

בצעירותו רבינו למד אצל הגאון ר' יואל קלופט זיע"א, אשר שם לב למקוריות ועצמאיות הרבה של רבינו וחשש ממנה. לפיכך הוא החליט לקחת את הבחור הצעיר אל החזון אי"ש כדי שישוחח איתו ויורה לו דרך ישרה. החזון אי"ש שוחח עם רבינו אבל לא אמר לו דבר בהקשר לעניין שבגיננו הובא אלא האזין לדבריו ונשא ונתן איתו בדברי תורה. כאשר ר' יואל היה עם החזון אי"ש ביחידות, הוא שאל אותו מדוע הוא לא אמר לו דבר. החזון אי"ש השיב לו: "אינכם רואים?". כשראה כי ר' יואל לא יורד לסוף דעתו ואמר:

"ר' יואל, מה קרה לך, יש עליו קדושה!". כך מרן החזון אי"ש התבטא על רבינו ואמר: **"הבחור גדליה הוא כאחד מן רבותינו האחרונים"**. גם גדולי ישראל אחרים התבטאו ואמרו, כי הוא שייך לדור של לפני מאתיים שנה. כאשר הגאון ר' נחום הלפרין זצ"ל שאל את מרן החזון אי"ש, לפני מי יבואו לאחר אריכות ימים ושנים, מרן החזון אי"ש הראה על ר' גדליה. ר' נחום שאל: "כשמדברים על גדלותו בלימוד - הרי שהוא באמת גדול. אבל בצדקות, מהו?". הצדיק ענה ללא היסוס: **"הוא גם גדול בצדקות!"**.

בחיינו האישיים היה סגפן קיצוני. חי בדירה קטנה ודלה והטיף לריחוק ממותרות. בשל הקפדתו בענייני כשרות נמנע מאכילת מוצרים תעשייתיים. אכל בשר משחיטה פרטית והסתפק במוצרים מתוצרת בית. מעולם לא אכל גלידה, שכן מאכל זה גילם בעיניו את האכילה לצורך תענוג בלבד. כאשר שמע שאברך התקין בביתו מזגן (כשלא היה הדבר נפוץ) הפסיק את המלגה לאותו אברך ואמר שאין זה מתאים לאברך לחיות במותרות.

תקופה קצרה שימש כראש ישיבת ויז'ניץ. כששאלו את האדמו"ר מויז'ניץ איך הוא לקח לישיבתו החסידית ראש ישיבה ליטאי ענה להם - הוא קוצקר (עיירה חסידית בפולין שנודעה בחריפותה). תלמידיו החסידיים רצו להתגרות בראש הישיבה הליטאי ואמרו לו: "נראה את כוחר בספרי החסידות". רבינו אמר להם שהם יכולים להביא איזה ספר חסידי שהם רוצים. הם הביאו לו את ספר התניא שנחשב כקשה מאוד. להפתעתם של תלמידיו לא היה גבול כשנוכחו לדעת שהרב הליטאי מפגין שליטה ובקיאות מדהימה בספר.

מידת האמת שלו הייתה מופלאה. פעם אחת עסק בסוגיה במשך חודש שלם ולא השאיר 'אבן על אבן'. לאחר מכן גילה שהדרך בה למד את הסוגיה לא הייתה נכונה. הצדיק אמר ללא היסוס ללוקחי שמעו: "טעיתי, כל מה שלמדנו בסוגיה - בטעות יסודו". לתדהמת כל השומעים רבינו חזר לתחילת הסוגיה.

כשראה פעם את ידידו בשבת אחרי הסעודה הולך עם הידיים מאחורי הגב, אמר לו כשהסלידה נראית על פניו: "איך אתה הולך עם גאוה כזאת?". רבינו לא סבל שום תואר. המקסימום שמוכן היה לקבל היה ר'. כשיצא מביתו פעמים רבות יצא לרחוב בלי בגד עליון. רבים הכירו אותו מהיינות המפורסמים אשר סחט וייצר בעצמו וממכירת הביצים והדבש אשר מכר בביתו בפשטות מדהימה שהסתירה את גדלותו. לאחר פטירתו רבים הוכו בתדהמה ממש!

המקובל הגאון הרב יעקב נחמני זצ"ל- נולד בשנת ה'תרל"ב (1871) בעיר מרקש שבמרוקו. משפחתו מיוחסת לרי"ף ולרמב"ן, ודרכם לדוד המלך ע"ה. משחר ילדותו ניכרו בו אצילות נפש ומידות נעלות: צניעות ויראת חטא ומעל הכול אהבת תורה, שלא ידעה גבולות. על שקדנותו המופלאה מסופר, כי הנוהג היה שכל תלמידי הישיבה היו חוזרים לבתיהם לסעוד את ארוחת הצהריים. לא כן רבינו, שרצה לנצל גם את הפסקת הצהריים ללימוד התורה. על כן הביא איתו לישיבה לחם לארוחת הצהריים, כדי שיוכל להמשיך ללמוד ולנצל את הזמן. חייו לא היו קלים. שמונה מילדיו ל"ע נפטרו בצעירותם. לפרנסתו עבד כצורף. אך גם בעת שעבד, לא פסק מלימוד התורה.

כשהגיע לגיל חמישים עזב את מלאכתו לגמרי והתמסר ללימוד התורה ולכתיבת ספריו. מרבניה החשובים של העיר מרקש. נודע כת"ח וכמקובל גדול. ענוותן מופלא. מלומד בניסים. כשהיה עובר ברחובות, לא היה מרים את עיניו מחוץ לארבע אמותיו. במשך עשרות שנים היה לראש חברת הזוהר בעיר, ופעם בשבוע היו עושים תיקון כרת במשך כל הלילה. ביום פטירתו כאשר אנשי חברה קדישא ותלמידיו החלו לקרוא את תיקון יציאת הנשמה, לפתע התרומם רבינו ממשכבו ואמר: "פנו מקום לצדיקים, שבאו מעולם האמת ללוות אותי!". מיד קרא את הפסוק 'שמע ישראל'. כאשר הגיע לתיבת 'אחד' יצאה נפשו הטהורה במיתת נשיקה. נפטר ב-ט"ז סיון ה'תשט"ו (1955). חי כ-83 שנים ונטמן במרקש. ב-ט"ז חשוון ה'תשס"ה (2004) הועלו עצמותיו הקדושות לארץ ישראל והוא נטמן בהר המנוחות בירושלים. אנשי החברה קדישה, שטיפלו בהעברת גופו הטהור סיפרו, שעצמותיו נשארו בשלמותן, והיו מצוחצחות ומבריקות.

אביו: ר' שלמה. **אישתו:** מרת רינה (לבית רובאס). נישאה בהיותו בן שבע עשרה שנים בשנת ה'תרמ"ח (1888). **מרבותיו:** הגאונים ר' אלעזר הלוי, ר' דוד סויה, ור' מרדכי אסבעוני. **מתלמידיו:** הגאון ר' לוי סעדיה נחמני. **ילדיו:** שמונה ילדים נפטרו בחייו. נשארו בחיים: ר' לוי סעדיה, ר' גבריאל ומרת רבקה. **מספריו:** **מעט דבש-** פירושים על התנ"ך. **בית יעקב-** דרשות. **ירוח יעקב-** דרשות. **לקח יעקב-** ביאור על מסכתות הש"ס. **טוב טעם-** על שו"ע אורח חיים. **מעין גנים-** על 'פתיח אליהו'.

בשנת ה'ת"ש פרצה מלחמת העולם השנייה. רבינו נפל למשכב. מחלה קשה ל"ע פקדה אותו. מצבו החמיר מיום ליום. בני הבית הזעיקו אליו רופא נוכרי שהיה מומחה בעיר. אותו רופא, שלא היה 'אוהב ישראל' בלשון המעטה, לאחר שבדק את רבינו, אמר בנימת זלזול לבני הבית: "אין לאביכם עוד הרבה זמן לחיות. אני מעריך, שלא נותרו לו לחיות יותר משלושה ימים!".

רבינו, ששמע את דברי הרופא, על אף סבלו התקומם בשארית כוחותיו ואמר: "איך אתה מעז לקבוע את גורל חיי. וכי בידך החיים והמוות? עוד תראה, כי ה' יתברך ישלח לי מרפא ואני אאריך ימים עוד חמש-עשרה שנים. ואילו אתה, שבוטח בכוחך ובבריאותך, דע לך כי לא נותרו לך לחיות אלא שלושה ימים. תדע, כי יש מושל בכל הארץ, שהוא קובע, מי יחיה ומי ימות!". הרופא גיחך ויצא מפתח הבית. **עוד באותו היום כבר התאושש רבינו וקם על רגליו, וחזר לסדר יומו כהרגלו בקודש. ואילו אותו רופא נפל למשכב, ואחרי שלושה ימים מת מחוליו. דברי רבינו התקיימו במלואם, והוא האריך עוד חמש-עשרה שנים.**

פעם בעת שלמד אצל רבו הגאון החסיד רבי דוד סויה, היה רבינו צריך לרבו באיזה עניין בביאור הסוגיה הנלמדת. השעה הייתה כבר שעת לילה מאוחרת. באותה השעה היה הגאון סגור בחדרו לבל יפריעו איש בלימודו. לא היה זה יאה להפריע לרבו בעת לימודו בשעה זו. אך את רבי יעקב הטרידה קושיא שלא נתנה לו מנוח ומאהבת התורה שבערה בו, לא יכול היה לדחות את הקושיא למחר. בצעדים זריזים פסע לעבר חדרו של הרב. כשהגיע בסמוך לחדר, שמע מעבר לדלת קול לא מוכר של אדם נוסף, שלומד עם הרב. אותו הקול ערב לאוזנו מאוד. סקרנותו גברה עד מאוד. הוא הציץ מבעד לסדק הדלת וראה כי לפני רבו יושב איש זקן ונשוא פנים, שאור יקרות זוהר מפניו. הוא נרתע לאחוריו וחשב להמתין לרבו, עד שיסיים את לימודו עם אותו זקן. כך עמד על מפתן הדלת והמשיך להאזין לנעימות לימודם.

לאחר מספר רגעים חש בעייפות ובכבדות בכל גופו, והוא ישב על המפתן. לא חלף זמן רב ורבינו צנח בשינה עמוקה. לפנות בוקר רבו פנה לצאת מחדרו לתפילת שחרית, והינה הוא נתקל בר' יעקב שישן. נחרד הגאון לשלום תלמידו, והקיש קלות במקלו על הארץ. רבינו הקיץ מתרדמתו ולהפתעתו הוא רואה את רבו מולו, ששאל אותו: "מה הביאך לכאן?". ביקש ר' יעקב סליחה וסיפר, כי הטרידה אותו קושיא, שלא נתנה לו מנוח. אך כאשר הגיע לפתח החדר, ראה את רבינו לומד עם זקן נשוא פנים, שאינו מכירו, ועד שהמתין שהרב יסיים את לימודו עם אותו זקן- נרדם בפתח הדלת. הגאון השתומם בשומעו את דברי רבינו ובהתפעלות גליה אמר לו: "בני, תלמידי היקר! דע לך, מאחר זוכית לראות את פניו של אותו זקן ואף שמעת את קולו, אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא. דע לך, שכזית לחזות בפניו של אליהו הנביא זכור לטוב. על כן מובטח אתה, שתזכה לאריכות ימים ושנים, ותעלה במעלות התורה הקדושה".

ביום השלושים לפטירת רבינו, הבית בו היו גרים, הייתה בו עלייה גקטנה. אל העלייה הובילו מדרגות. הימים היו ימי תמוז לוחטים, ובנו ר' גבריאל ישן ליד המדרגות מפאת החום בקרקע הבית. היה בזה סיכון גדול, מפני שבמרקש, בגלל החום המדברי, הייתה נוכחותם של עקרבים ונחשים מצויה. בחלום הלילה רואה הרבנית את רבינו יושב בתחתית מדרגות העלייה בביתם ליד בנו ר' גבריאל. הרבנית שאלה בחלום: "מדוע בחרת לשבת על המדרגה?". "כדי לשמור על בני גבריאל", השיב. בבוקר קמה הרבנית, ניגשה לסדר את המצעים ולהחזירם למקומם. כאשר הרימה את הכר, עליו ישן בנה, ראתה לתדהמתה עקרב ענק מסוכן, שהיה תחת הכר. אז הבינה את משמעות החלום - מדוע היה צריך בעלה הצדיק לבוא מעולם האמת לשבת ולשמור על הבן. (הסיפורים מעובדים מתוך 'לקח יעקב' של רבינו).

המקובל הרב יעקב חדאד זצ"ל - נולד בליל שבת, כ"ה אלול שנת ה'תרל"ב (1872) באי ג'רבה שבתוניסיה. בצעירותו למד אצל הגאונים ראב"ד רבי יוסף ברבי (היה רבו המובהק), ר' עטיה יאנה, ר' ניסים סיסי הכהן יחד עם חבריו הגאונים ר' משה כלפון (מח"ס שו"ת שואל ונשאל) ור' ציון הכהן יונתן (מח"ס שערי ציון). בהמשך רבינו למד את הזוהר והקבלה. שקדן גדול בתורה. נידד שינה מעיניו. כל הזמן עסק בתורה הקדושה. בכל עת ובכל זמן, בלכתו בדרך ובשבתו בביתו. הקפיד להשכים קום בחצות הלילה, לקרוא תיקון חצות ולהתאבל על חורבן ביהמ"ק. עם זאת היה צנוע ונסתר במעשיו ובתורתו. **התנהג בענווה ובשפלות מופלגת עד שהרבים היו קוראים לו בשמו הפרטי, ולא הכירו את רום מעלתו.** מתוך ספריו ניתן להכיר את את היקף ידיעותיו.

בעל בקיאות מופלגת ובלתי רגילה בזוהר הקדוש ומפרשיו. בסוף ימיו, ידע סבל ומכאוב. ביום ט"ז סיון ה'תש"ט (1949) ישב עם בנו יחידו רבי ישועה, לפתע מסר בידו פתק ויצא מהחדר. כשפתח הבן את הפתק מצא שאביו כתב, כי ביום זה הוא מסתלק לעולמו. הבן הלך מיד לחדרו, וראה שאביו כבר השיב את נשמתו ליוצרו. חי כ-77 שנים. ציונו בבית החיים שמאחורי בית הכנסת הגדולה בג'רבה. בצוואתו, הזהיר את בני משפחתו, על שמירת סדרי הלימוד, על זהירות בכבוד בית הכנסת ואיסור שיחה בטילה בו, לעזור איש לאחיו ולהימנע ממחלוקת, ועוד הנהגות יקרות.

סבא (מצד האב): רבי יצחק. **אביו:** רבי רחמים. **בנו:** רבי ישועה. **מרבתי:** הגאונים ראב"ד רבי יוסף ברבי (היה רבו המובהק), ר' עטיה יאנה, ר' ניסים סיסי הכהן (מח"ס אחד את כל ההגדה בדרך הסוד **יקונטרס ויצב יעקב יקונטרס אחיעזר**- התכתבות בינו לבין הגאון רבי עובדיה הדאיה **מהללאל**- ביאור על ספר התהילים • חלוקא דרבנן- על הש"ס **אחי טוב**- ביאור ופירוש דרכי המסורה **וישכם יעקב**- דברי מוסר ודינים על התפילה.

חודש ניסן הגיע. בעוד כעשרה ימים יחול חג הפסח. בכיסו של רבינו רק כמה פרוטות. "בעלי היקר, איך אקנה את צורכי החג?!", אשתו שאלה. "הסירי דאגה מליבך", רבינו ענה לה, "הזן והמפרנס לכל יספק גם לנו את צרכינו". למרות שהיה חכם וגדול בתורה רבינו סירב לעשות את תורתו קרדום לחפור בו. "גדול הנהנה מיגיע כפיו", נהג לצטט את דברי הגמרא. רבינו חילק את יומו לשניים – בחציו הראשון למד תורה ובחציו השני עבד בנגרות. רבי יעקב מיעט במלאכה והסתפק ברווח מועט בלבד. אם נותר בידו פנאי, היה מקדישו ללימוד תורה. אותה שנה, בהתקרב חג הפסח, לא התקבלה שום הזמנת עבודה, לפיכך לא היה בידו אפילו כדי פרנסת ביתו.

חלפו עוד כמה ימים, לא נותר אלא שבוע אחד עד החג. רבינו הלך ברחוב, הוא הבחין ברעש ובהמולה. כשעצר להבין מה קרה, הזדעזע נוכח המראה שנגלה לעיניו – המון מוסלמי זועם התנפל על נער יהודי וביקש לעשות בו שפטים. בתוך כך הוזעקו למקום שוטרים. אלה אחזו בנער, קשרו את ידיו וביקשו להוביל אותו למשפט. רבינו התבונן וראה כי מדובר בתלמידו, נפתלי הכהן. הוא מיהר למקום וצעק לעבר ההמון בקול רם: "מה רצונכם ממנו, עזבו אותו לנפשו!". ההמון התבונן ברבינו במבטים מלאי חמה. "הסתלק מכאן יהודי", השיבו לו וכבר הניף מישהו מוט כדי להכות את הרב. "מה עשה לכם?", שאל. "הוא גנב מרכוש המסגד וחילל את הקודש, בחייו ישלם על כך!". רבי יעקב נחרד מחומרת ההאשמה. הרב פנה אל נפתלי ושאל: "האומנם עשית כן?" - "לא רבי, אני לא יודע מה הם רוצים ממני!", השיב הנער. "עזבו אותו לנפשו!", צעק רבינו לשוטרים. אך אלה לא הקשיבו לו. "הוא לא עשה דבר!", הוסיף לטעון. "הקאדי יפסוק", אמרו השוטרים. "קחו אותי במקומו, תאסרו אותי במקומו!", צעק אליהם. "לך מכאן איש זקן", דחפו אותו ההמון, "השתבשה עליך דעתך".

בעודם מתווכחים, והנה הקאדי נראה רכוב על סוסו. התקרב הקאדי למקום כדי לראות במה דברים אמורים. "תפסו את הנער על לא עוול בכפיו", רבי יעקב קרא אל הקאדי, "ידיו נקיות ומעולם לא פגע בקדוש לכם!". הקאדי הכיר את רבינו כאדם ישר והגון ונטה להאמין לו. "מה לך ולנער זה ומניין ביטחונך ביושרו?", הקאדי תהה. "תלמידי הוא וערב אני לו כי לא עשה דבר", רבי יעקב השיב. "אני לא יכול לראותו מובל כפושע ולכן מבקש אני ממך לשחרר אותו ולאסור אותי במקומו!". "אתה מתכוון לכך?!", הקאדי תהה. "כן", רבינו ענה. "עשו כבקשתו!", הקאדי הורה לשוטרים. הנער נבהל והתחיל לצעוק: "לא, אדוני, לא אסכים להשתחרר במחיר כבילת רבי!".

רבינו קרא מנגד: "הוא נער בסך הכל, אל תשמעו לדבריו!". בתוך כך הגיע למקום אדם והכריז בקול רם: "קערת הכסף נמצאה!". "בידי מי?", הקאדי שאל. "בידי מי שהעליל על הנער כי גנב אותה", באה התשובה. הקאדי שלח להביא למקום את הערבי, גנב הקערה. "ספר מה עשית!", פקד עליו. האיש שתק. הקאדי הצליף בו בשוט פעם ופעמיים והגנב פתח את פיו. הוא סיפר כי בבוקר התגנב למסגד וגנב את הקערה היקרה. כאשר חמק משם הבחין בנער יהודי שצועד לתפילה בביה"כ. הגנב חשש שמא הבחין הנער בו ובמעשיו והחליט להעליל עליו. "תפסו את הגנב", קרא, "נער יהודי גנב מהמסגד!". בעקבות צעקותיו אנשים רבים הגיעו למקום. בעוד הנער נס על נפשו וההמון בעקבותיו, הגנב האמיתי חמק משם והסתיר את הקערה בביתו. "כיצד עלו על עקבותיו?", הקאדי שאל. התברר כי אחד משכני המסגד ראה מחלון ביתו את הנעשה והלשין לשומר המסגד, השומר מיהר לבית הגנב ולאחר חיפוש קצר גילה את הקערה.

במצוות הקאדי הובאה הקערה וצורף הוזעק למקום להעריך את שוויה. הצורף נקב בסכום גבוה. הקאדי פנה לגנב ואמר: "הברירה בידיך או להיתלות היום על העץ או להביא בתוך שעה את שוויה המלא של הקערה". הגנב רץ מלווה בשני שומרים לבני משפחתו. הוא לווה מהם כל סכום אפשרי, נטל מחבריו הלוואות ומכר בחיפזון חפצי ערך בחצי מחיר. כעבור שעה כבר היה בידו את הסכום הדרוש. "תן את הכסף לחכם ולתלמידו, שיעשו בו כרצונם כפיצוי על צערם", הקאדי הורה לגנב. תחילה רבינו ותלמידו סירבו לקבל את הכסף, אך הקאדי הכריח אותם. הם הודו לו על יושרו. רבינו שב לביתו ונתן לאשתו כסף להכין את הפסח בהרחבה ובשמחה. "זה שכרי על קיום דברי חכמים 'הי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך', ואילו הקרן קיימת לי לעולם הבא", אמר.

האדמו"ר הרב אהרן פרלוב השני מקרלין-סטאלין זצ"ל: נולד בערב ראש חודש סיון ה'תקס"ב (1802) בסטאלין (בלארוס) ונקרא ע"ש סבו הגדול ר' אהרון. בשנת ה'תקפ"ז (1826) בהיותו בן עשרים-וחמש שנים בלבד נפטר אביו ורבינו מילא את מקום אביו ועמד בראש חסידי סטאלין-קארלין. בשנת ה'תרכ"ד (1864) עבר לסטולין. מגדולי רבני החסידות. היה מתפלל בהתלהבות מופלאה וכן נהג בכל התפילות לעבור לפני התיבה. **בעל רוח-הקודש**. רבבות נהרו אליו כדי לקבל את ברכתו ולהתבשם מדברי תורתו. הושיע רבים. צדיקי דורו אמרו עליו שהייתה לו את נשמתו של דוד המלך ע"ה. נפטר ב-י"ז סיון ה'תרל"ב (1872) בדרכו לחתונת נכדתו. ציונו במלינוב שבאוקראינה. חי כ-70 שנים. בנו, ר' אשר מילא את מקומו כאדמו"ר.

אביו: האדמו"ר ר' אשר (הראשון) מסטאלין. **אמו:** הרבנית פייגא. **אשתו:** הרבנית חווה (בת ר' מרדכי מקרמניץ). **סבו:** ר' אהרן הגדול מקרלין (מצד אביו) ור' ארהלה שותק (מצד אמו). **ילדיו:** רבי אשר פרלוב מסטאלין השני (שהיה חתנו של רבי אלימלך שפירא מגרודזיסק מח"ס 'אמרי אלימלך' ודברי אלימלך). מרת ציפורה (נישאה לר' דוד טברסקי מזלטיפולי). **מרת מרים** (נישאה לאדמו"ר ר' אברהם יעקב- 'האדמו"ר הזקן' מסדיגורה). **מספריו:** **בית-אהרן- דרשות וחיידושי תורתו**.

מאמרותיו: אדם שלא נעשה טוב יותר- נעשה רע יותר.

רבים נושעו מרבינו ולא אחת ראו עין בעין כיצד רוח-הקודש מפעמת מקרבו. מסופר על אחד, שהיה בן בית אצל רבנו. אביו של אותו אדם עלה לישראל וזמן רב לא קיבל מכתב ועלה בדעתו כי בטח כבר נפטר. והחליט בדעתו אם הרבי ישלח אותו שיתפלל לפני העמוד זה סימן שבטח נפטר אביו, ונזדמן בדיוק באותו יום שלח אותו הרבי שיתפלל לפני העמוד. חלשה דעתו והתמוטט.

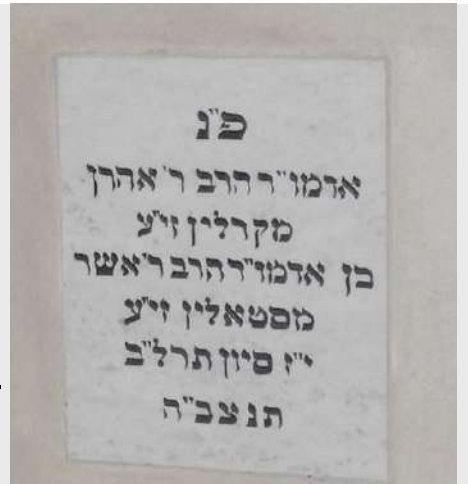
כששב לאיתנו שאלו הרב: "מה הסיבה שנחלש פתאום?" וענה לרבנו, איך שדואג מאביו שלא קיבל ממנו מכתב. והיום שרבנו שלחו לעמוד, זה סימן שאביו ל"ע נפטר, ושהה רבנו כמה רגעים ואמר: "אני רואה כעת איך שאביך הולך בדרכו לכותל המערבי", ותיאר לו באיזה קאפטיין הוא לובש. ושמח שמחה גדולה על כך. חלף זמן מה והחליט מיודעו לעלות לארץ ישראל. כשהגיע לשם, פגש את אביו וסיפר לו על אותו היום שאמר לו רבנו שראה אותו הולך לכותל המערבי עם הקאפטיין, והודה לו אביו ואמר בפליאה: "אכן, נכון הדבר".

פעם אחת היה רבנו בקעשנוב, והגיעה איזה אישה עגונה ל"ע והפילה את עצמה לפני הסוסים וצעקה שלא תיתן לרבנו הקדוש לעבור ולנסוע מבלי שיאמר לה הרבי היכן נמצא בעלה שנעלם ממנה לפני הרבה זמן ונשארה עגונה. רבנו ירד מן העגלה והחל ללכת ברגליו אז רצה האישה אחריו ובכתה וצעקה לרבי שיגלה לה היכן נמצא בעלה, אז סובב הרבי את פניו אל אחד מאנשי העיר ושאל: "היכן יש כאן נגר?", החסידים הביאו את פליאתם אך לא שאלו מאומה וחיכו לתוצאות, אחד מאנשי העיר הראה לרבנו את בית הנגר, רבנו נכנס לבית והחל מדבר עם בעל הבית שיחה שלמה ודיבר עמו בעניינים שונים, אח"כ שאלו: "היודע אתה מה רוצה האישה ממני?". ענה הנגר: "לא. מהיכן אדע?". אז לקח רבנו את הנגר אל חדר צדדי והחל מדבר עימו קשות "תן הודאה שאתה יודע מי האישה ומה היא רוצה ממני". אז נשבר הנגר והודה שהוא הרג את בעלה של האישה לפני הרבה זמן וקבר אותו במקום פלוני, והלכו למקום פלוני וחפרו ומצאו את בעלה של האישה. והתיר רבנו לאישה להינשא שנית.

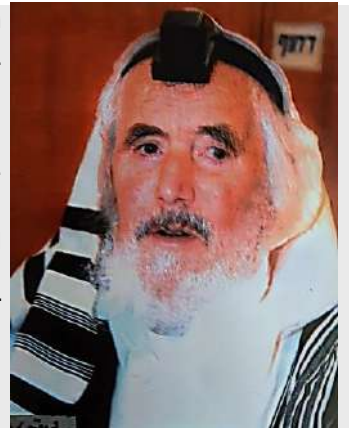
הרה"ח ר' יחיאל צבי מרגלית ז"ל מקרייניק סיפר, שפעם אחת כשרבנו שהה בעיר קרייניק התאכסן בביתו של אחד, שלא נמנה על עדת החסידים, והיה חשוך בנים ל"ע וכבר אז היה בגיל נ"ד שנה (154). טרם שעזב רבנו את ביתו ביקש, בעל-הבית את ברכתו להיפקד בבנים בזרע קודש של קיימא. השיבו רבנו בנימה ברורה- **שעוד יהיו לו בנים אך יארך עליו הזמן עוד כעשר שנים עד שיוושע**. למשמע דברים אלו, נראה רבינו כמצחק בעיני כל מי שהשמועה הגיעה לאוזניו. האם יתכן שהאישה הזו יהיו לו בנים בגיל כזה, אולם במשך הזמן נפטרה עליו אשתו ונשא אישה אחרת והוליד ממנה ארבעה בנים.

בכתבי 'זקני החסידים' סופר כי כאשר רבינו היה בעיר קרמנטשוג ערכו לו שם קבלת פנים נהדרת והקהל היה עצום. כשנכנס רבנו לביהמ"ד היו הדוחק והצפיפות עצומים עד שבקושי פילסו לו מקום מעבר, על אחד השולחנות עמד שם ילד אחד, שהיה חולה מסוכן ל"ע, וכולם הכירו במחלתו. **כשעבר רבינו ליד מקום מעמד הילד- עמד וסטרו על לחיו בחוזק, עד שהתגולל ונפל ארצה וזב ממנו דם רב**. כל העומדים נדהמו מראות עיניהם, בחשבם לעצמם כי לא מצא לו רבנו, מכל הקהל, את מי להכות ולפגוע- רק בילד המסכן הזה? אך לאחר מכן נוכחו כולם לדעת את כוונתו הקדושה בזה: **כאשר מאז ואילך חלפה ועברה ממנו המחלה הנוראה ונעשה לאיש בריא כאחד האדם**.

פעם אחת הגיע לשבות אצלו אחד מאנשי שלומו, שחלה בקדחת זמן רב והיה חלש מאוד. בליל שבת-קודש כאשר חילק הרב בידי הקדושות את הדגים למסובים, נתן חתיכת דג גם לאותו איש. כשהעירו לרבינו, שלחולה במחלת הקדחת הדבר המסוכן ביותר לטעום ממאכלי דגים, השיב: "מי אמר שלקדחת מסוכן דגים, אולי ההיפך?". האישה באמונת חכמים אכל מהדגים והבריאה כליל ממחלתו.

פן אהרן הרב מה אלה

הגאון המקובל הצדיק הרב אליהו שריקי זצ"ל - נולד בחודש שבט ה'תרפ"ב (1922) בעיירה איליג. נקרא בשם אליהו מכיוון שנולד במוצאי שבת. לאחר הבר-מצווה למד אצל סבו והמקובל ר' שמואל שושן שהיו מגדולי חכמי האזור ומהם שאב יראה טהורה ודרכי הנהגה - וכן למד מהם את תורת הסוד. עוד כשהיה כבן ארבע-עשרה שנים בלבד היה קם בשעת לילה מוקדמת כדי להעיר לתפילה את בני עירו במרוקו. נסמך לשחיטה ובדיקה ע"י גדולי הדור, ביניהם ר' אברהם אוחיון ור' שלום אזוביב. בהמשך הגיע לאגאדיר ומוגאדור ונסמך שם ע"י הגאונים ר' אהרון בן חסין ור' יוסף הלחמי.

בשנת ה'תשט"ז (1956) עלה לארץ דרך צרפת והתיישב עם עוד מספר משפחות יוצאי עיר ומרוקו במושב אורה. בהמשך הוצע לו לשמש כרבה של בית-שמש וכן מבשרת ציון, אך רבינו בענוותנותו לא רצה. בשנת ה'תשי"ט (1959) נקרא לשמש כרב במושב כסלון. תפקיד אותו מילא למעלה מארבעים שנים! לאחר שנחלש, עבר לגור בבית חתנו ר' שמעון שריקי בנווה יעקב בירושלים, וחתנו פתח בית-כנסת בביתו, כדי שרבינו יוכל תמיד להתפלל במניין.

מקובל עצום. גאון בנגלה ובנסתר. זכה לגילוי אליהו הנביא. בעל רוח-הקודש. הגה תמיד בספר היצירה. אנשים שהכירו את רבינו העידו, כי מעולם לא נראה יושב או עומד בבטלה ללא ספר בידו. בימי זקנותו נחלשה ראייתו והיה מקפיד שיקראו לפניו. ביתו היה פתוח לאורחים והיה מקבלם בסבר פנים יפות. על פניו הטהורות ראו קדושה וטהרה. **העיד עליו האדמו"ר הרב דוד אביחצירא כי רבינו היה אחד מ-ל"ו הצדיקים שבדור.** נפטר ב-י"ז סיוון ה'תשע"ב (2012). חי כ-90 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים.

סבו: ר' אברהם אמזאלאג. **אביו:** ר' משה (היה ת"ח וחסיד ונהג להתענות תענית הפסקה של שישה ימים רצופים). **אימו:** מרת רבקה. **אשתו:** מרת רחל שריקי (בת ר' ניסים, אחי אביו). **מרבתי:** ר' אליהו ריבוח, ר' מכלוף לוגאסי. סבו, ר' אברהם אמזאלאג, המקובל ר' שמואל שושן. **מתלמידי:** המקובל ר' ניסים מויאל.

בין האורחים הרבים שאירח רבינו בביתו במושב כסלון היה הגה"צ האדמו"ר ר' דוד חי אביחצירא שליט"א, שהיה בבחרותו נמצא בשבתות במושבים וישובים כדי לחזק את אחינו בית ישראל בתורה ובריאת שמיים. ר' דוד עמד אז מקרוב על גדולתו וצדקותו המופלגת של רבינו. לאחר שנים רבות כאשר חלה רבינו, ביקש ממקורבו הרב רפאל חאליווה שליט"א ששימש רב בית-הכנסת 'שמחת חיים' בו היה רבינו מתפלל בשנותיו האחרונות, להעביר דמי פדיון נפש לר' דוד אביחצירא. ר' רפאל שלח את ר' אילן אברג'ל למעונו של ר' דוד. כאשר עמד ר' אילן לפני הרב דוד אביחצירא והגיש לו את דמי פדיון הנפש של ר' אליהו שריקי, פנה ר' דוד אל הנוכחים ואמר: **"אני מעיד על ר' אליהו שריקי, שהוא אחד מה-ל"ו צדיקים שבדור!"**

בתקופה האחרונה לחיי רבינו נסע אחד ממקורביו לאדמו"ר ר' דוד אביחצירא כדי להתייעץ עימו איזה יודי יקרא אם וכאשר רבינו יעזוב את העולם. ענה לו ר' דוד: **"רבי אליהו הוא צדיק גדול. אין לו עוונות ואינו זקוק לשום יודי!"**

נכדתו של רבינו נסעה פעם לחו"ל. באחד הימים בעת ששהתה בחו"ל התקשר רבינו לבית בנו ואמר להם שירבו בתפילה כעת לשלום בתם. לאחר מספר שעות התקשרה הבת להוריה וסיפרה להם שלפני כמחצית השעה עברה תאונת דרכים קשה וניצלה ממנה בדרך נס. כששבה הנכדה לארץ אמר לה רבינו: **"הפלתי עליך תחינה!"**

בגיל שבעים בערך הוצרך הרב לעבור ניתוח קשה בסרעפת. ביום הניתוח אחרי תפילת שחרית ישב הרב לקרוא את ספר התהילים, לאחר שסיים לקרוא את כל הספר (רבינו נהג לסיים בכל יום את כל ספר התהילים) חטפתו שינה ונגלה אליו דוד המלך ע"ה ואמר לו: **"אני דוד המלך, אל תדאג הניתוח יעבור בשלום ובהצלחה רבה"**. ואכן כך היה ורבינו חי עוד עשרים שנה.

יפר הרב אלמליח מלומדי ישיבת המקובלים 'שער השמיים', כי פעם אחת הביא ראש ישיבתם הגאון המקובל הרב אייזנברך זצ"ל את רבינו לישיבתם והצדיק מסר להם שיעור בקבלה בבקיות מופלאה במשך כשעה וחצי. לאחר השיעור שאלו הלומדים את רבינו: **"מי הוא רבינו?"**, והצדיק השיב בצניעות: **"קוראים לי אליהו שריקי"**.

באחת השנים בליל יו"ט ראשון של פסח אחרי גמר עריכת הסדר, כל בני הבית נמו את שנתם. לפתע התעוררה חמותו של הרב, הצדקת מרת מסעודא שריקי ע"ה משנתה והעירה את כל בני הבית. הצדקת סיפרה לבני הבית: זה עתה בא אליה אדם בחלום ואמר לה כדברים הללו **"ברוך דיין האמת, יש חמץ בבית"**.

בני הבית החלו בחיפושים בכל מקום אפשרי, ולאחר לא מצאו, חזרו כולם לישון, לאחר קצת זמן שוב התעוררה מרת מסעודא ע"ה והעירה שוב את בני הבית וסיפרה, כי שוב חלמה את אותו החלום בדיוק. שוב החלו החיפושים עד שבנה ר' שמעון שריקי מצא לתדהמת בני הבית שתי פרוסות לחם מאחורי אחד הארונות, וכך ראו, **כיצד שומרים עליו מהשמיים, שיבער את החמץ ולא ייכשל בבל יראה ובבל ימצא**.

הרב רפאל חאליווה שליט"א, אשר הכיר את הרב בשנותיו האחרונות, כאשר כבר היה זקן חולה וחלוש, אך עם רוח צעירה, מספר: **"בכל ערב היה רבינו יושב ומשתתף בשיעור דף היומי (אותו העביר הרב רפאל הנזכר), ותמיד היה רבינו משלים בלחש לעצמו בעל פה את דברי הגמרא, שהתחיל בהם המגיד שיעור, וכשהיה שקט היו שמים לב כי רבינו משלים בע"פ את דברי הגמ' כך היה בכל המסכתות, וזאת על אף שלא ישב מול גמרא, וגם חלשה ראייתו וזכרונו"**. (הסיפורים מעובדים מתוך החוברת 'מרא"ש צורים')

הרב הצדיק ירוחם הלוי ליוואוויץ זצ"ל הידוע כמשגיח ממיר: נולד בשנת תרל"ה (1875) בליובאן במחוז באברויסק ברוסיה הלבנה. בשנות ילדותו היה יושב והוגה בתורה בבתי מדרשות בסביבת מגוריו. **בבואו בברית השידוכין התנה שיתן לו ללמוד שמונה שנים בפרישות בקלם, ובתום תקופה זו יהיה מוכן לפרנס את ביתו. באותן שנים סיים ש"ס עם ד' חלקי שו"ע עם פירוש הגר"א.**

בשובו לאחר שנים אלו, התכונן לסייע בידי רעייתו הרבנית בניהול החזקת המסעדה שממנ התפרנסו בעירם אוזבנט

אך הרבנית, **שעמדה על גדולתו של בעלה סירבה ליתן לו זאת.** במקום זאת הוא נסע לראדין ללמוד בכלל קדים במחיצת מרן החפץ חיים. שם נתקבל לכהן כמנהל רוחני בישיבת ראדין. תחילה היה ר' ירוחם נבון אם להענות למינוי, הוא חשש שלא יהיה לו מה להגיד לפני התלמידים. לאחר תקופה התבטא אודות זאת באומרו: **"בואו וראו מה גדולה היא זכות הרבים, ממש קרש כשיעמידוהו בתוך הרבים יתחיל לדבר"**.

עד מהרה חיבבוהו תלמידיו. רבים מהתלמידים החלו להתגודד סביבו ולעסוק בתורת המוסר. ר' ירוחם, שחש שדבר זה יפגע במעמדו הרם של החפץ חיים, החליט לעקור משם, ומששב לביתו לחג הפסח לא חזר יותר לראדין. שימש כמשגיח בישיבת מיר שבפלך מינסק אשר ברוסיה הלבנה החל משנת תרס"ח (1908) אולם עקב מלחמת העולם הראשונה שימש כמשגיח בבית התלמוד בקלם ובפוניב'ז עד שנת תרפ"ג (1923). לאחר מכן חזר לשמש כמשגיח בישיבת מיר. **מגדולי בעלי המוסר. השפיע רבות על תלמידיו.** ביום א' לפרשת במדבר נפל למשכב ממנו לא קם, ופעמים רבות שמעוהו אומר **"תודה לך, אבאלה, עבור הייסורים"**. נפטר ב-י"ח סיוון תרצ"ו (1936). חי כ-61 שנים.

אביו: ר' אברהם. **מרבותיו:** ר' צבי פינקל מסלבודקה, ר' שמחה זיסל, ר' ישראל מאיר הכהן מראדין (ה'חפץ חיים'). **מתלמידיו:** ר' שלמה וולבה זצ"ל. רבי אבא גרוסברד זצ"ל. **חברותא:** ר' נפתלי טרופ זצ"ל. **מספריו:** **ידעת חכמה ומוסר ידעת תורה.**

השעה כבר היתה מאוד מאוחרת בלילה. במיר שבפולניה של לפני המלחמה, אין מנורות רחוב ואין פנסים. עלטה כבדה שוררת בלילות ואין אפשרות לראות מאומה. קבוצת בחורים, בני הישיבה, צועדים בחבורה בדרכם מבית המדרש אל חדר האכסניה. ביניהם ר' שלמה שמעון קרליץ, אשר התלווה אליהם לחדרם (הבחורים התחלקו לאכסניות שונות בעיירה הקטנה והוא ישן באכסניה אחרת מזו של חבריו).

לפתע נשמעו קריאות מאחור. מישהו קורא להם, מישהו רץ אחריהם. הם ניסו להביט לאחור, לבדוק את זהותו של הרודף. אך בשל החשכה לא יכלו להבחין במאומה. **בהלה גדולה אחזה בהם והם החלו לרוץ כל עוד נפשם בם לכיוון האכסניה. אך ככל שהגבירו את מרוצתם, שמעו גם את קולותיהם של אותם אנשים נושפים בעקבותיהם.**

סוף סוף הגיעו לחדרם. הם נכנסו פנימה במהירות ונעלו אחריהם את הדלת על מנעול ובריה, מקווים שאותם אלמונים לא ינקשו בדלתם. עברו דקות ספורות ונקישות עזות נשמעו היטב בדממה ששררה בחדר. הבחורים פחדו, אך שום ברירה לא הייתה להם והם נאלצו לפתוח את הדלת. **בפתח עמדו מספר שוטרים מן המשטרה המקומית של העיירה.**

"כמעט וירינו בכם", זעמו השוטרים לעברם, "קראנו לכם ולא עניתם. במקום לענות- ברחתם. כמעט וירינו בכם כדי לעצור אתכם. מדוע לא עניתם? **אנחנו רוצים לראות את תעודות הזהות שלכם!**" באנחת רוחה כבושה הוציאו הבחורים את התעודות והראו אותם לשוטרים. כולם, חוץ מר' שלמה שמעון קרליץ.

"התעודה שלי אינה כאן", הסביר לשוטרים. "אינני מתגורר פה, חדרי נמצא במרחק מספר רחובות והתעודה נמצאת שם". השוטרים לא הסתפקו בהתנצלותו של ר' שלמה, אלא התעקשו ללכת לאכסנייתו ולבדוק את התעודה. **"בוא איתנו עכשיו לשם והצג את תעודתך"**, פקדו השוטרים, "אבל עכשיו ומיד!".

ר' שלמה נפרד מחבריו והלך לאכסנייתו בלוויית השוטרים, הציג לפנייהם את התעודה ונפטר מהם לשלום. למחרת בבוקר נודע הסיפור למשגיח של הישיבה, הגאון הצדיק ר' ירוחם ליבוביץ זצ"ל והדבר הסעירו עד מאוד. עוד באותו יום ניצב המשגיח ליד ארון הקודש בבית המדרש ואמר לפני הבחורים שיחת מוסר נוקבת.

"אומר את האמת", פתח ר' ירוחם את דבריו, **"עקב המקרה החמור שאירע אתמול, חשבתי שצריך אולי לסגור את הישיבה, וכבר שוחחתי על כך עם רבני הישיבה"**. הבחורים הוכו בתדהמה והביטו זה בזה. "מה אירע? איזה מקרה חמור? מה הדבר הנורא שאירע וגרם למשגיח לחשוב לסגור את מקום התורה הגדול הזה- ישיבה מיר המעטירה?".

איש לא הבין את כוונת המשגיח עד פירט את סיפור המעשה, שאירע אתמול לבחורים מהישיבה עם השוטרים. וכשסיים המשגיח את סיפור המעשה, פנה אל הבחורים בתביעה: "כיצד זה ייתכן שהבחורים מן הישיבה שלנו יתנו לחבר ללכת לבדו, בשעת לילה מאוחרת, בלוויית שוטרים גויים, ולא יצטרפו ללוותו? הרי יש סכנה בדבר! ומעבר לכך, כיצד לא הרגישו הבחורים את הפחד והבהלה שהרגיש חברם במצב שכזה, ולא נחלצו לעזרתו? איך הם נשארו באכסניה שקטים ושלוים? איך ייתכן שדבר שכזה קרה בישיבתנו? ואם כבר קרה, ואין מידות טובות, אז אולי צריך לסגור את הישיבה. **הרי כל התורה שנלמדת לא שווה מאומה- כשאינ מידות טובות!"**

האדמו"ר הרה"ק רבי יששכר דב (בער) בארון הידוע כ'סבא קדישא' מראדושיץ צ"ל: נולד בשנת ה'תקכ"ה (1764). בגיל צעיר ניכרו בו אותות מובהקים של קדוש ופרוש. הרבה בתעניות ובסיגופים. את כל זמנו הקדיש ללימוד התורה הקדושה. בצעירותו התגורר בחמלניק והוא למד ושירת את האדמו"ר ר' אליעזר ליפא וייסבלום. באותה תקופה עוד לא התפרסם שמו והוא חי בעוני. נודע בעיקר עבודתו בטבילתו במקווה והיה טובל אף בנהרות קפואים ומושלגים. בהמשך התפרסם והיה ידוע בדורו כבעל מופת גדול, ורבים נהרו לפתחו. בעל רוח-הקודש.

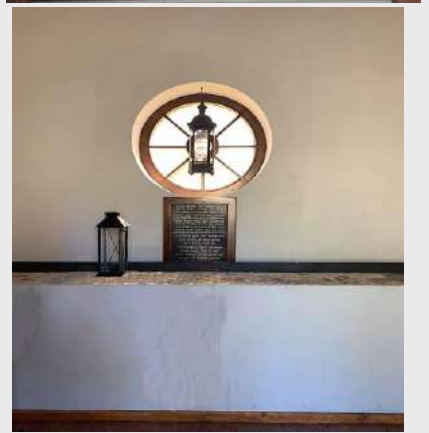
כל צדיקי הדור נהרו גם הם לביתו להתוועד עימו ואורו זרח בהדרת עוז והדר תוך שהוא מנהיג את חסידיו בדרך של קדושים וטהורים ומלמדם חסידות ודרך ארץ. גויי הסביבה היו נותנים כבוד ליהודים לכבודו. הצדיק הרב מנחם מנדל מורגנשטרן צ"ל (ה'שרף' מקוצק) אמר עליו בעת הסתלקות "נלקח יחידו של עולם". רבי נתן דוד משידלובצא (בנו של הרבי מפשיסחא) אמר כי בטוח היה, כי הסבא קדישא הוא המשיח. נפטר ביום ו' ערב שבת קודש לפרשת שלח, י"ח סיוון ה'תר"ג (1843). חי כ-79 שנים. בנו, ר' ישראל יצחק מילא את מקומו.

אביו: ר' יצחק (שימש בקודש אצל המגיד הגדול ר' דב בער ממזריטש, שהבטיח לו בעת נישואיו בשל הסכמתו להינשא למשרתת החולנית שיזכה לבן שיאיר את העולם). **אימו:** מרת מרים. **בניו:** האדמו"ר ר' ישראל יצחק, ר' מאיר משידלובצא, ר' ברוך. **חתניו:** ר' חיים יוסף, ר' חיים יוסף. **מרבתי:** האדמו"רים ר' יעקב יצחק הלוי הורביץ (ה'חזנה מלובלין), ר' יעקב יצחק רבינוביץ (היהודי הקדוש מפשיסחא), ר' ישראל הופשטיין (המגיד מקוזניץ), ר' אברהם יהושע העשיל (ה'אובה ישראל' מאפטא), ר' משה לייב מסאסוב, ר' מנחם מנדל מרימנוב. **מתלמידיו:** האדמו"רים ר' אליעזר הורביץ מדז'יקוב, ר' אלעזר מקוז'ניץ, ר' חיים מאיר יחיאל שפירא (ה'שרף' ממוגלינצא), ר' יוסף ברוך הלוי אפשטיין (היהודי הטוב מניישטאט), ר' יחזקאל שרגא הלבפשטאם משינבא, ר' יחיאל חיים מאוז'רוב, ר' יעקב צבי מפוריסוב, ר' עמנואל מפשדבורז, ר' נתן דוד משידלובצא, ר' שלמה הכהן רבינוביץ (מח"ס 'תפארת שלמה' מראדומסק), ר' אלימלך שפירא גרודזיסק, ר' דוד הלבפשטאם מקשאנב, ר' אליעזר מניישטאט. **מספריו:** נפלאות הסבא קדישא- סיפורי מופתים על רבינו כולל עדויות על ריפוי למעלה מדרך הטבע ותחיית המתים.

○ יפר הרה"ק ר' אלטר מוואלבראם: בתו של זקינו הרה"ק מרן רבנו משה מלעלוב זיע"א הייתה חשוכת בנים ל"ע, יען עברו הרבה שנים לאחר הנישואין ועדיין לא נפקדה בבנים, והציקה לאביה הקדוש במר נפשה בכל פעם באמרה לו: "הייתכן שלכל הבאים אליך אתה פועל עבורם ישועות שבעולם, ועבורי איך יכול לפעול ישועה, הצריכה לי שאזכה בבנים חיים וקיימים?", והי כדברה אליו יום-יום ולא ענה לה דבר, עד שפעם אחת ניגשה במר נפשה והתמרמרה לפניו ואמרה לו: "אבי הקדוש, לא אניח לך, עד שתבטיח לי ישועה לזרע של קיימא, ואם לאו, למה לי חיים, כי נפשי קצה לי ועיני כלות וצופות לישועה".

כשראה אביה, שעתה לא יפטור אותה עוד בתירוצים שונים, ענה לה: "בתי, דעי, כי ישועתך מוכרחת לבוא על-ידי הרבי ה'סבא הקדוש' מראדושיץ, ואצלו תיושעו בבירור. כששמעה הדברים מפי הקודש, לא שהתה עוד רגע, ומיד שמה פעמיה ונסעה לצדיק עם חמותה. בבואה פנימה שפכה מר נפשה וסיפרה לו, שכבר שנים לא זכתה לבנית ושלה אותה אביה לכאן לקבל ברכת קודשו כדי להיושע. טרם כילתה לדבר, אחז הרב כיסא כנגדה וגער ואמר לה בלשון זלזול: "סמארקטע" בנים את רוצה? צאי מביתי", והיא בטבעה היתה מפונקת, וכששמעה דברים קשים אלו נשבר לבה בקרבה מאוד ויצאה בכייה רבה והסכימה בדעתה, שתבכה כל-כך עד שתצא נפשה.

חמותה - בראותה גודל צערה נכמרו רחמים עליה, והלכה לדרוש מהצדיק, מדוע כך בייש את כלתה ולברר, מה חטא מצא בה שבשבילה מנע את ברכתו ממנה. אך נכנסה לרבינו והחלה לשאול אודותיה, השיב לה על אתר: "אמרי לה 'מזל טוב' שהיא כבר זכתה לישועה הצריכה לה בשלמות, דעי, כי רק באופן זה יכולת להשפיע לה ישועה בזרע של קיימא ולא היה שייך באופן אחר", ואחר-כך חזרו וקיבלו ברכת פרדה, והפעם הראה קריבות כיאות לבת קדושים. ברכת הצדיק התקיימה ובמועד שהבטיח לה רבינו ילדה בן זכר.

ידוע המעשה המופלא, שאירע עם ה'בית החיים' של ראדושיץ. באזור כולו לא היה בית-חיים. הפריץ לא הסכים לתת מקום לקבור את הנפטרים. פעם נסע הפריץ עם משפחתו לטייל בראדושיץ. כשנסע מחוץ לעיר, טבע בביצה ולא יכל לצאת. התאספו כל האיכרים וניסו לעזור, אך לא הצליחו. הפריץ ציווה לכל אנשי הסביבה לבוא ולעזור לו לצאת, אך משמיים לא הצליחו בידם. ניגש ערל אחד לפריץ ואמר לו, שיביא את הרב הקדוש מראדושיץ, שהוא בעצמו ראה אצלו תחיית המתים. הפריץ שלח שליחים לצדיק. בהגיעם לרבינו אמר להם, שאם הפריץ יחתום על מסמך, שמקנה את המקום לבית החיים- הרי טוב, אם לאו- ישקע שם לעולם. הפריץ חתם ומיד השתחרר מהביצה.

לפני פטירתו אמר: "יום יבוא ויגיע שהאנשים יגיעו, יבקשו ישועה, לא ישמעו תשובה וייושעו". אמרו הצדיקים שכונתו הייתה לאחר פטירתו, על העולים על ציונו, שידוע שרואים שם ישועות ונפלאות עד אין סוף. ועד היום רבים העולים על ציונו נושעים ורואים ישועות ותשועות נפלאות מופלאות ב".

בביתו של ר' אלעזר מנדל כלתה הפרוטה מהכיס. אך דבר זה לא היווה מעצור מלשכור מלמד עבור ילדו ר' דוד צבי שלמה (מין הרדצ"ש מלעלוב זיע"א) בן השש. מפיתו חסך עבור תלמוד תורה לבנו. ואם מלמד- היה זה מוכרח להיות משופרא דשופריי. לא נמצאו אז בירושלים חסידים, שיוכלו לשמש כמלמד דרדקי ובלית ברירה, נעתר למסור את ילדו למלמד 'מתנגד' מופלג בתורה ביראת שמים ובמידות תרומיות.

בולש היה הרב אחר מעשיו של המלמד ועקב אחר התפתחותו של ילדו והתקדמותו בלימודים. יחד עם זאת, ביקש לדעת מה מפיו על טיב הליכותיו של מלמדו, הייתה זו אפוא, הפתעה גדולה עבור הצדיק ששמע מפי בנו כי בכל יום לפני הלימוד נהג המלמד לגשת לחלון, צופה בחלל ועיניו דומעות כמרזבים... בו ביום קרא הרב את המלמד לביתו והפציר בו להסביר לו את פשר בכייתו המוזרה יום-יום. והמלמד ניאות וסיפר: "לפני עשרות בשנים הייתי בבית הסבא קדישא מראדושיץ.

יום אחד הייתי עד ראיה למעמד נשגב: ראיתי במו עיני אשה עגונה, שבאה לפני הסבא קדישא והתחננה לפניו כי יגלה לה את מקום הימצאו של בעלה, והנה שלח הרבי את משמשו החוצה וציווה עליו להכניס את הגוי הראשון שיפגוש על אם הדרך, וכשהכניס את הגוי איים עליו הרבי באיומים נוראים כי יספר את האמת, מי הוא עד שנאלץ להודות שיהודי הנהו ובעל אשה זו, ולפי פקודת הרבי מראדושיץ נתן לה מיד גט פיטורין ושחררה מכבלי עיגונה...

הייתי נסער כולי עד מעמקי נפשי מגילוי מרעיש כזה של רוח הקודש, של מופת גלוי. החלטתי להתגנב לחדרו של הרבי ולהתחבא תחת מיטתו בכדי שאראה מה מעשהו בלילה, בלילה הרבי נכנס לחדרו, עלה על ערש יצעו ומיד הרגיש בו וקרא למשמשו להוציאני, תקפני פחד-מוות וקפצתי החוצה, פנה הרבי אליי בשאלה: 'אברך מה רצונך?' - 'ראת שמיים!' - עניתי ברטט ובזיע.

'יהי רצון שבכל פעם שתתחיל ללמוד יתנוצצו בך הרהורי תשובה' - ברכני הסבא קדישא. מאז" - סיים המלמד את סיפורו - "חלפו כבר ועברו עשרות בשנים וברכתו של הרבי הקדוש מראדושיץ עדיין שרירה וקיימת, לא עובר עליי יום, שאיני עושה תשובה, ובו ברגע שאני עומד להתחיל ללמוד מתעוררים בלבי הרהורי תשובה ועיניי זולגות דמעות". ('תפארת בית-דוד')

פעם אחת הגיע לרבינו עז פנים מטאמשוב במסווה החסידות כדי לצחוק מהתנהגותו בקודש ועשה עצמו כאילו הוא מאנשי שלומו. בליל שבת-קודש קודם הקידוש רבינו הלך לטבול במקווה והחסידיים המתינו עד בואו. בתוך כך הלך עז הפנים במרמה והוציא מחיקו בקבוק אחד ובתוכו היו מי רגליים רח"ל.

במראהו נראה כמו בקבוק של יין משובח. הוא ניגש למשמשים ואמר: "הבאתי צלוחית יין משובח מאוד עבור הרבי. לכן ראוי שרבינו יקדש על יין זה". בתוך כך חזר הצדיק מהמקווה. כאשר נכנס לבית, הרגיש ברוח-הקודש בדבר וציווה למשמשו שייטול תיכף הבקבוק מהשולחן, וציווה לנענע אותו ולהוציאו להעמידו לחוץ בלי לשפוך תכולתו, וכן עשה. אז אמר רבינו בקול למחוצף:

"כשם שאתה מנענע הבקבוק- כן ירעדו איברי עז הפנים עם בניו שבע דורות",.הדבר יצא מפיו הקדוש והנה הבליעל אחזתו רעדה ופלצות ולא יכול לעמוד ורעוד בכל גופו ללא הפסק. הוציאו אותו החוצה, וכך נשאר במחלתו הרועדת כל ימיו - ולבד מזה עוד ירד מנכסיו והיה בזוי ומבוזה כל ימיו בחוסר כל, וכן נתקיים הברכה ב-ז' דורות אחריו רח"ל שהיו נקראים בשם המתנועעים.

אָם ראַשוֹנִים כְּמִלְאָכִים- הָרַב יְהוּדָה אָבֵן עֶטֶר זצ"ל

הרב יהודה אבן עטר זצ"ל- נולד בחודש אלול ה'תט"ו (1655) בפאס. שם משפחתו 'עטר' פירושו 'בשמים' בערבית, על שם עיסוקם של אבות המשפחה. בצעירותו התמסר ללימוד התורה. אביו נפטר כשהיה בגיל 23, ורבינו יצא לעבוד לפרנסתו והיה ידוע כצורף מומחה. כל חייו, גם כשכיהן ברבנות, התפרנס מיגיע כפיו ולא חפץ לקבל שכר מקופת הציבור וביקש לקיים גדול הנהנה מיגיע כפיו. בשנת ה'תנ"ח (1698) בהיותו כבן 43 מונה לכהן כדיין בפאס יחד עם רבותיו ר' וידאל הצרפתי ור' מנחם סרירו. נודע כגאון ובקי בכל מקצועות התורה.

בשנת ה'תס"א (1701) המלך איסמעיל הטיל עליהם מס כבד ורבינו נאלץ לנדוד לעיר מקנס שם ישב בבית הדין גם עם הרב שמואל הצרפתי וכיהן גם כאב"ד. בשנת ה'תס"ד (1704) חזר לעיר פאס ועמד בראש הקהילה היהודית. בשנת ה'תפ"ג (1723) ישב ראשון בדין עם הרב יעקב אבן צור (יעב"ץ). משנת ה'תע"ג (1713), לאחר פטירת הרב וידאל והרב שמואל הצרפתי, כיהן כדיין יחידי במקנס. היה רגיש מאוד לסבלו של הציבור, פעל לרווחת היהודים וביתו היה פתוח לפני כל שואל ומר נפש. מלומד בניסים. כונה 'רבי אל-כביר' (רבינו הגדול בערבית). מושל המדינה אסר את רבינו כיוון שרצה שיפדו אותו בממון רב, לאחר שלא עשו כן, הושלך לגוב האריות ולמרות שהיה שם לילה ויום האריות לא הזיקו לו. ידוע שרבינו זכה לגילוי אליהו הנביא. מכל ערי מרוקו פנו אליו בשאלות. עד היום הנשבע על ציונו לשקר- ענש. רבים נושעים גם היום על ציונו ורואים ניסים. נפטר ב-י"ט סיוון ה'תצ"ג (1733). חי כ-77 שנים. ציונו בפאס. מרוב הערצה והערכה הספידו אותו במשך שלושים יום וכן חיברו עליו קינות.

אביו: ר' יעקב בן ר' אברהם. **מרביתיו:** ר' וידאל הצרפתי ור' מנחם סרירו. **תלמיד-חבר:** ר' יעקב אבן צור (יעב"ץ). **מתלמידיו:** ר' אליהו הצרפתי, ר' שם טוב בן אמוזג. **ילדיו:** ר' חיים, ר' משה ור' עובד. **מספריו:** **מנחת יהודה**- דרשות על התורה **שיר מכתם**- הלכות שחיטה וטריפות • דיני גט וחליצה • פירוש על מדרש רבה, שו"ת ופסקים.

בימי רבינו קמה במרוקו תנועת עליה לארץ ישראל. בני משפחתה של אישה אחת עלו לארץ ישראל והיא לא עלתה איתם, כי באותו הזמן בעלה היה בבית האסורים בעקבות עלילה של הערבים שסיפרו עליו שקנה חפצי זהב גנובים. לאחר כשלושה חודשים, לאחר העברת שוחד עצום, שוחרר הבעל. האישה שביקשה להיות עם בני משפחתה, ניסתה לשכנע את בעלה לעלות ארצה אולם הוא לא הסכים. היא החליטה להערים עליו ולהפליג לארץ לבד כדי להיות עם בני משפחתה, כיוון שידעה שבעלה לא היה מסכים לכך.

היא המתירה מספר ימים ולאחר מכן פנתה אליו ואמרה: "יהודי מעיר צפרו בא לחפש אותך וכאשר אמרתי לו שאתה נמצא בחנות, אמר לי שהוא ממחר ללכת לדרוכו ומסר לך דרישת שלום ממכאסא מאת אהובך הצורף, וכן הוא מבקש ממך לנסוע מחר עם סחורתך, כי יש לה דרישה גדולה". לאחר שבעלה נסע עם השיירה הראשונה לשם, עלתה האישה עם שיירה לטאנכיר ומצאה מקום בספינה המפליגה לארץ. כשהגיע בעלה למכאסא, ראה כי הכול שקר וחזר לפאס. אולם כאן גילה לתדהמתו כי אשתו נעלמה.

לאחר חקירה ודרישה גילה, כי היא עלתה לארץ לאחר שהערימה עליו. מרוב צער נפל למרה שחורה ותוך שנה תם כל כספו. הוא נאלץ למכור את כלי ביתו עד שנעשה בעל חוב. בצר לו, הלך לרבינו וסיפר, מה שאירע לו. הצדיק אמר לו שישב למחרת ובינתיים חשב על בעיה זו ולא מצא שום תקנה רק שילך אחרי אשתו לארץ ישראל. לצורך זה כמובן צריך כסף רב להוצאות הדרך עבורו ועבור ילדיו והוא בעצמו כרגע בעל חוב, ואין לו מאומה.

למחרת הגיע האיש ורבינו אמר לו: "בני, שום תרופה לא מצאתי לך. אך הראו לי מן השמיים, כי היום תיושע על ידי צער גדול בגוף". הסתובב היהודי ברחובות ולפתע הבחין בו משרתו של שר העיר, שחפץ אחריו, והוא הביאו לשר. כשהגיע לשם מצא ערבי אחד, שקבל עליו לפני השר, והאשים כי מידענו מר לו חפצי זהב, ועתה כשרצה למכרם נמצאו של נחושת ולא של זהב. והביא את החפצים לפניו. התבונן האיש ואמר: "אמת מכתתי לך הרבה חפצים, אבל לא את אלו". כעס השר על היהודי, וציווה את עבדיו להלקות אותו חמישים מלקות. הם עשו כן, והיהודי צועק ובוכה ומתחנן ואין מרחם.

מחמת המכות היהודי התעלף ונפל ארצה. כשראה זאת השר, פחד פן ימות, וציווה להוליכו מהר לביתו. קם השר ממקומו ובהלה להיכנס לביתו, כדי לתלות את מה שאירע בעבדיו המכים, שמת היהודי תחת השבט באכזריותם. כשקם השר בחיפזון, נפל מחיקו כיס של מאה זהובים, ונכרך בבגדי היהודי שהיו מונחים בארץ. העבדים תיכף שמו את היהודי בתוך מחצלת עם בגדיו, כשהם כרוכים, והוליכוהו לביתו והניחו אותו שם וברחו להם.

כשהתעורר מעלפונו, רצה ללבוש את בגדיו, ומצא בהם את כיס הזהובים, ושחמ מאוד. השר, חיפש את כיס הזהובים ולא מצא, וחשד בעבדיו. כששמעו את טענותיו, כדי להציל את עצמם, העבדים סיפרו שראו את הערבי התובע לוקח את כיס הזהובים. השר האמין להם, ושלח אחריו ואיים עליו, שאם לא יחזיר את הכיס, יעשה בו מה שעשה ביהודי. הערבי הודה מהפחד, במה שלא גנב, ונתן מאה זהובים. מידענו סיפר לרב את אשר נעשה, וענה לו הרב כי הזהובים הם קנס מהגוי המעליל עליו, ועכשיו ימהר לעלות לארץ עם ילדיו. לאחר שלושה ימים היהודי הפליג, ולאחר שהגיע לארץ מצא את אשתו והיא חזרה אליו.

הגאון הרב חיים מרדכי לבטון זצ"ל - נולד בעיר חאלב שבסוריה בשנת ה'תק"מ (1780). לפניו נולדו ארבעה-עשר ילדים להוריו, וכולם נפטרו ל"ע בדמי ימיהם. מספרים, שמטרוניתא אחת קראה לאביו, ר' חלפון לצורך עסק מסוים ובאמצע השיחה התחילה להסיתו לדבר עבירה. כשראה שכלתה אליו הרעה, הפיל עצמו לארץ מביתה, שהיה במקום גבוה, ונעשה לו נס, שקם והלך לביתו בריא וחזק. בלילה ההוא הראו לו בחלום שיוולד לו בן צדיק וחסיד שהעולם כולו יינה מאור תורתו, וזהו ר' חיים מרדכי.

עוד בהיותו רך בשנים, לקח אותו אביו למלמד תינוקות, כדי שילמדנו את צורת האותיות. כאשר ביקר האב בתלמוד תורה, ושאל על בנו. ענה המלמד: "בנך קטן כדי להעמיס עליו את לימוד האותיות". להפתעת המלמד קרא ר' חלפון לבנו ובהצביעו על האותיות השונות הילד הקטן החל למנות את שמותם ללא כל טעויות. המלמד החל ללמדו ולא עברו ימים רבים, וכבר ידע הילד לקרוא חומש כהלכתו. אחר שמילא כרסו בש"ס ובפוסקים והתמנה לכהן כדיין בעירו.

בשנת ה'תרי"ח (1858) התמנה לרבה הראשי של חאלב שבסוריה וכיהן בתפקיד זה עד פטירתו. מגדולי חכמי ארם צובא. התפרסם בחוכמתו וביושר דינו. יהודים ורבים רבים פנו אליו. **מלומד בניסים. ענוותן. בעל רוח-הקודש.** במשך שנים רבות נהג לחלק צדקות רבות. הממשל התורכי רצה להעניק לרב הראשי אות כבוד כהוקרה על פעולתו לטובת בני עמו ולטובת הכלל. **לאחר הפצרות רבות הסכים לקבל את אות הכבוד, אך לא ענד אותו אלא גנזו בארון.**

נפטר ב-כ' סיוון ה'תרכ"ט (1869). חי כ-89 שנים. נקבר במערת הצדיקים (המכונה 'מלכבי') הסמוכה לבית הכנסת ונכנסים לה מחצר בית דיין. כשלושים שנים לאחר פטירתו, באחד מהימים נפטר אחד מגדולי ורבני ארם צובא וביקש כי יכרו את קברו ליד ציונו של הצדיק ר' מרדכי. **תוך כדי כריית הקבר ארעה מפולת אבנים ונתגלה קברו של הצדיק. לתדהמת הנוכחים גופו היה שלם וטהור, כביום שבו נפטר לבית-עולמו.**

אביו: ר' חלפון. **בניו:** ר' חלפון (נפטר בחיי אביו), ר' אליעזר, ר' יוסף (מאשתו הראשונה, לעת זקנתו עלה לירושלים והיה מחכמי ישיבת המקובלים 'בית אל'). **בתו:** מאשתו מזווג שני, נישאה לר' משה סוויד. **מספריו:** **ינוכח השולחן- שו"ת על ארבעת חלקי ש"ע. • בן יאיר- דרושים על התורה • שבחי המהר"ם (תיאור תולדותיו ומפותיו שנכתב ע"י נינו, הרב יו"ט ידיד הלוי) • דבש וחלב תחת לשונך • פיוט:** מה נכבד.

כשאחד החכמים רצה לשדך את בתו, **חייב אותו רבנו לתת נדוניה בסך חמישים לירות זהב,** סכום נכבד שלא היה באפשרותו, אמר לו החכם: "הרי רבנו יודע את מצבי היטב, וסכום זה הוא למעלה מאפשרותי", השיבו רבנו: "אל תדאג, לבתך יש את החלק שלה **ותבטח בקב"ה שהוא יזמין לך את הכסף,**" החכם בטח על ה' ועל דברי רבינו וחתם על שטר השידוכים והתחייב לשלם את הסכום הזה,

בינתיים התקרבו ימי החופה, והחתן בא לחמיו לקבל את הכסף, החכם מרוב צער פנה לבית רבנו וסיפר לו, שהגיעו ימי התשלומים ואין בידו מאומה, התחיל רבנו לדבר על לבו דברי חיזוק וביטחון, שבקרוב תהיה לו ישועה, החכם יצא מבית רבנו בלב שבור ובתקווה, שה' יעזור לו, כך התקרבו הימים למועד, שנקבע לערוך את החופה ולרש אין כל, והחתן שואל מפעם לפעם היכן הכסף שהתחייב.

כשהגיעו הימים הקרובים לחופה, והנה בא שכנו הנוכרי לבית החכם. כששמע את קול דפיקות הנוכרי בפתח ביתו, **התחיל להיאנח בשיברון לב,** כי השכן הזה היה נוהג מפעם לפעם לבוא לבית החכם ולקבל ממנו הלואאות ומעולם לא החזיר אותם, **ולא הייתה לפניו ברירה מפחדו מהנוכרי והמשיך להלוות לו, והנה עכשיו אחר שהוא מחכה וחוסיך כל פרוטה נוסף לו צער הנוכרי.**

כשנכנס הנוכרי קיבל אותו על כורחו בסבר פנים יפות. אמר לו הנוכרי: "הנה אתה אדם טוב וישר שהילוות לי כסף מפעם לפעם, ועתה עשיתי חשבון מכל הכספים שלויתי ממך עד היום **ויצא לי החשבון חמישים לירות זהב, והפעם באתי לשלם לך את כל החוב, שאני חייב לך,**" הוציא את הכסף מכיסו ומסרו ביד החכם. הלה לא האמין עדיין למראה עיניו, לקח את הכסף בשמחה והלך תחלה לבית רבנו לספר לו על הנס הגדול, שקרה לו בזכותו, אמר לו רבנו: "הלא אמרתי לך, שתשועת ה' כהרף עין, ומסר הכסף לחתנו".

מספר ר"א בר"י יו"ט ידיד הלוי על עובדה מפליאה נוספת, שבאחד הלילות בלכת הרב כמנהגו בחצות הלילה, ראו אותו חבורה של שודדים שכורים שהיה לבוש בבגדים נאים כיאה לראש הרבנים **והחליטו ביניהם להתנפל עליו ולקחת ממנו כל אשר יש לו עם בגדיו.** הזקן שבחבורת השודדים אמר להם: "ביד אחת אני גומר אתו", ובאמירה זו התקרב לרב ועמד, התחילו חבריו לצעוק עליו, מדוע עומד ואינו ממשיך אמר להם: "איני מסוגל ואיני יודע מדוע", מיד בא השני והרים ידו ואף הוא יבשה ידו ונשארה זקופה, רבנו לא ידע ולא הרגיש מכל זה והמשיך כדרכו לבית-הכנסת.

בינתיים האיר היום והתחילו אנשים להסתודד סביב השודדים, והשודדים לא יכלו לפצות פה, בחזרתו משם, כשהיה הולך כדרכו רמזו השודדים על הרב בכדי שיבינו שבגללו נעשה הדבר, מיד באה משלחת מחברי השודדים לרב וסיפרו לו את האמת, ושכך קרה לחבריהם, ואין מי שיושיע אותם, הם נפלו על ברכי הרב לבקש סליחתו, ציווה עליהם הרב, שלא ישוּבו עוד למלאכה זו של גזילה וכשקבלו עליהם, אמר הרב: **"מי שאינו יכול ללכת- ילך, וזה שידו זקופה- תרד,"** ובאותו הרגע כך היה, ונתקדש שם שמים ברבים בין בישראל ובין אצל הנכרים.

מנהג ידוע בארם צובה לקום בליל שבת ולזמר בקשות מהמשוררים הקדמונים ומר' ישראל נג'ארה ועוד, ואף רבנו חבר את הפזמון הידוע "מה נכבד היום מימים", אחד השרים שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת גזר עליהם, שיפסיקו לזמר כי זה מפריע לו לישון, **ואם לאו- יהרוג אותם.** והיה לו הכוח לכך, באו אצל רבנו שיורה להם מה לעשות, אמר להם, שלא יבטלו מנהג קדוש ושלא יפחדו כלל, **וביום שבת בבקר אחר הבקשות מת השר והוציאווה לקבורה.**

רבי צבי הירש פיליב הידוע כמגיד מנדבורנא זצ"ל- נולד בשנת ר'ת"ק (1740). עוד בצעירותו רכש רכש לו לימודים נעלים להבין בגפ"ת יתר על כל בני גילו. בראות אביו כן, הביאו לפני הבעש"ט הק' זכה לחיבה יתירה ממנו וברכו שיהיה לגדול ולמנהיג בתורה. כשגדל, ינק מתורתו של המגיד ממזריטש אולם לאחר פטירת המגיד, שאיפה עזה קיננה בקרבו להתקרב לר' יחיאל מיכל מזלוטשוב, בהיותו עני מרוד לא יכול היה לבצע זאת מחוסר מעות לצורכי הנסיעה, אך כאשר בעל הבית אצלו שימש כמלמד השיא את בנו בזלוטשוב, הסכים הוא לקחת עמו את ר' צבי לחתונה, ואז התקרב לר' יחיאל מיכל והיה ראש וראשון לגדולי תלמידיו (שלמדו ממנו גם את תורת הסוד).

עם הגיעו לפרק האיש מקדש כבר יצא שמו בעולם. התחתן במונקאטש (עם בתו של אחד מנכבדי העיר) אולם אך לאחר מעט זמן התאלמן ושב לגליציה ונבחר להיות מגיד משרים בקהילת דולינא (אוקראינה), ושמו הלך לפניו כחכם עצום וחרף ביותר, ואף העמיד שם תלמידים שלימים נתפרסמו כגדולי הדור. לאחר פטירת רבה של דולינא, הגה"צ רבי אברהם נח הלוי (בעל זריזותא דאברהם) עבר לנדבורנא בה שימש כמגיד משרים עד יומו האחרון. **גאון בנגלה ובנסתר. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. מלומד בניסים.** נפטר ב-כ"ל סיוון ה'תקס"ב (1802). חי כ-62 שנים. ציונו בנדבורנא. חתנו ר' יצחק מראדוויל מילא את מקומו בנדבורנא.

אביו: ר' שלום זליג (בעל 'דברי שלום', גאון ובקי בכל מכמנה התורה וייחוסו מגיע עד צאצאי רש"י הקדוש). **מרבתי:** ר' ישראל בעל שם-טוב, ר' דב בער (המגיד ממזריטש), ר' יחיאל מיכל (מזלוטשוב). **מתלמידיו:** ר' צבי הירש (בעל ה'עטרת צבי' מזידיטשוב- שר בית הזוהר), ר' יצחק לנדמן (אב"ד ויז'ניץ), ר' אברהם דוד (מבוטשאטש), ר' צבי הירש (מדליטין), ר' משולם נתן מרגליות (מו"צ בברדיצ'ב), ר' חיים ירוחם הלוי (בעמ"ח "בית הלוי"), ר' מנחם מנדל מקוסוב. **נשותיו:** בתו של אחד מנכבדי העיר מונקאטש (זיווג ראשון- אולם היא נפטרה תקופה קצרה לאחר נישואיו ולא היה ממנה פרי בטן), מרת צפורה דבורה (זיווג שני- בת ר' אלימלך הורושבסקי מגיד משרים בדראהביטש). **ילדיו:** ר' דוד אריה לייב מנדבורנא מגיד (חתן רבי מאיר בן ר' לוי יצחק מברדיטשוב), ר' משה יחיאל מיכל מגיד. **חתניו:** ר' יצחק מראדוויל (בזיווג"ש וממלא מקומו בנדבורנא), ר' שמואל זנוויל מקאליש, ר' זאב אהרן ווינרב. **מספריו:** **יצמח ה' לצבי-** על התורה ועל הגדה של פסח **ימילי דאבות-** מוסר **ישפתי קדושים-** על התהילים **אלפא ביתא-** מוסר.

בזמן שרבינו התגורר בנדבורנה, נהג הצדיק להתפלל בחדרו הפרטי. מסופר שהיה איש חסיד ר' אייזיק שמו מעיר דאלינא, שנהג לבוא מפעם בפעם לצדיק. דרכו היתה ללכת דרך הכפרים, וסמוך לשם יש שם יער קטן, שקורין 'חאטשיס', והיה דרכו דרך היער, והנה בבית המדרש של המגיד היה דרכם להמתין לרבינו בשעת קריאת שמע כחמש דקות, עד שסיים. פעם אחת המתינו לרבינו במשך רבע שעה ויותר, ולא סיים את קריאת שמע. הביטו דרך חור המנעול וראו את רבינו שוכב בפישוט ידיים ורגליים ואומר את הפסוק: **"תפל עליהם אימתה ופחד"** (שמות טו, טו) וחזר על הפסוק הרבה פעמים. אמרו: "בוודאי לא דבר ריק הוא, ובעוד זמן מה יתברר העניין". כשעה לאחר התפילה הגיע ר' אייזיק מאלינא וסיפר, כי כאשר עבר ביער ראה **מולו גזלן ואחז בידו גרזן ורצה להרוג אותו** והגביה את הגרזן, ולא היה יכול לזוז ממקומו. הוריד את ידו ויכל לזוז, וכן היה כמה פעמים, שהלך וחזר עוד פעם כדי להרגו ולא היה יכול לזוז. אחר כך הלך הגזלן ממנו, והוא הלך לדרכו. ביררו מתי היה הדבר ואמרו לו: **"דע לך, כי רבינו הציל אותך מיד הגזלן, והיה זה בשעת קריאת שמע"**.

בתחילת שנת ה'תקס"ב, שנת הסתלקותו, חלה רבינו ונחלש מיום ליום. וכה מסופר בספר אבן שתיה "בשנת הסתלקותו נסע אליו הרה"ק רבי מנחם מנדל מקאסוב לשבת שובה, והיה מתפלל אצלו בימים הנוראים, בשבת בצהריים נחלש הרב מאוד, והיה שוכב על מטתו, ואחרי הימים הנוראים סמך ידיו על ראש תלמידו רבינו הק' ה"אהבת שלום" מקאסוב, ויבחר בו להיות ממלא מקומו ברבנות אחר פטירתו, ועל פיו יצאו כל אנשי שלומו הקשורים אליו, ויצו עליו, שמעתה ילון בבית מדרשו הסמוך לחדרו, ובכל לילה ולילה כחצות היה בא אצלו, ומסר לו כל הנחוץ, בתחילה פחד מאוד הרה"ק רבי מנחם מנדל ללון שם לבדו, **יען כי ראה כמה נפשות, שבאו אל המגיד הק' מהעולם העליון לתקנו, עד כי למד עמו גם דבר הזה, והרגל נעשה טבע, ככה חלף בערך חצי שנה"**.

על גודל רוח הקודש, שהופיעה בבית מדרשו של רבינו, כאשר עיניו צופות למרחוק ניתן ללמוד מהסיפור על התקופה, שבה הסתופף בצל רבינו תלמידו הרה"ק רבי מנחם מנדל מקאסוב זיע"א ה'אהבת שלום': אירע פעם, כי בעת ששבת רבינו בחדרו הפנימי, ישב ה'אהבת שלום' בחדר הקדמי של רבו, נכנס יהודי וביקש, כי רצונו להיכנס לרבינו עם פתקא (קוויטל) כנהוג, והיות שלא היה יודע לכתוב בלשון הקודש, ביקש מר' מנחם מנדל, אם מוכן הוא לעשות טובה לו ולכתוב לו הקוויטל, ה'אהבת שלום' נענה לבקשתו, ובסבר פנים יפות כתב לו הפתקא, ובה תינה בעיותיו וצרותיו, כשנכנס אל הקודש פנימה והגיש הפתקא, שאלו רבינו: "מפני מה באת אליי?", השיב הלה: "כי בקשתו לקבל ברכת רבינו על כל הפרטים שרשום בקוויטל", השיב לו רבינו: "הרי אין צורך בברכתי, כבר נושעת בעת כתיבת הקוויטל ע"י הכותב".

האדמו"ר הרב ישראל דן טאוב ממודז'יץ זצ"ל - נולד ב-י"ט טבת ה'תרפ"ח (1928) בעיר ורשה שבפולין. נקרא בשם ישראל ע"ש האדמו"ר ר' ישראל טאוב (האדמו"ר הראשון ממודז'יץ), ודן ע"ש סבו, האדמו"ר ר' דן מקונסטנטין. כשהיה כבן שש שנים אביו עלה לארץ ובשנת ה'תרצ"ה (1935) הקים את קהילת מודז'יץ בארץ. עוד לפני מלחמת העולם השנייה, שיגר מכתב לאשתו וביקש שתעלה עם בנם (רבינו). לאחר תלאות רבות, בשנת ה'תרצ"ז (1936) רבינו עלה עם אמו לארץ. בהתחלה למד בישיבת 'היכל התלמוד' בתל-אביב ובהמשך למד בישיבת כפר חב"ד בתל-אביב.

שימש במשך כ-35 שנים כסופר בית-הדין בתל-אביב. שם רבינו התפרסם כמי שנהירים לו כל שבילי ההלכה והיו מביאים אליו את כל הדבר הקשה. מסופר שהגר"א רביץ זצ"ל ששימש כאב"ד בת"א השיב לשואל ששאל באיזה הרכב ישב הרב. אמר לו בהרכב שישב רבינו זי"ע. לשאלה מי עוד ישב שם, ענה לו שלא משנה מכיוון שרבינו ישב שם. כמו כן ישב שם תחת הגאון מרן רבי עובדיה יוסף זצוק"ל שחיבב אותו. בשנת ה'תשמ"ד (1984) אביו נפטר ורבינו התחיל לשמש כאדמו"ר הרביעי של חסידות מודז'יץ, תפקיד שאותו מילא עד יום פטירתו. בשנת ה'תשמ"ט (1989) התמנה כחבר מועצת גדולי התורה. בשנת ה'תשנ"ה (1995) העתיק את מרכז חסידות מודז'יץ לבני-ברק. גאון בנגלה ובנסתר. בעל ענווה מופלאה. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו להתברך בעצה טובה. אהבת ישראל שלו היתה מופלאה. התעקש שלא לקבוע שעות קבלה. הדאגה לזולת היתה בראש-מעייניו. נפטר ביום שישי, ערש"ק פרשת שלח ב-כ' סיון ה'תשס"ו (2006). חי כ-78 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים. בנו, ר' חיים שאול, התמנה אחריו כאדמו"ר.

סבא (מצד האב): האדמו"ר ר' שאול ידידיה אלעזר (מח"ס 'אמרי שאול'). **אביו:** האדמו"ר ר' שמואל אליהו (מח"ס 'אמרי אש'). **אימו:** מרת רבקה זלאטא (בת הרה"צ רבי חיים משה קאהן). **אשתו:** מרת רחל ביילא שצ'דרובצקי (בת האדמו"ר מקוברין, הרה"צ רבי שמואל אהרן מביאלסטוק בפולין). **מרבתינו:** הגאונים ר' חיים שאול ברוק, ר' דוד פוברסקי. **חברותא:** הגאון ר' שלמה ברמן (מראשי ישיבת פוניבז'), ר' יואל קאהן (מעתיק השמועה בחצר ליובאוויטש). **ילדיו:** האדמו"ר ר' חיים שאול ממודז'יץ, האדמו"ר ר' פנחס משה מקאזמיר, מרת הינדא (נישאה לאדמו"ר ר' ישראל לנדא מדראהביטש), מרת דבורה (נישאה לר' שמואל דוד וינברג - נכד האדמו"ר מסלאנים ת"א). **מספריו:** ינחלת דן- על התורה **יעלי דשא**. הלחין ניגונים רבים לעורר לבבות ישראל.

רבינו התעקש שלא לקבוע 'שעות קבלה' בביתו. רבינו רצה שיוכלו להיכנס או להתקשר אליו בכל שעה משעות היממה. כל חסיד ידע שבמקרה הצורך, יוכל להגיע או להתקשר לרבינו בכל שעות היממה. אם מדובר בדבר דחוף, ניתן היה להגיע לרבינו או להתקשר באמצע הלילה.

אחד מחסידי רבינו היה דחוק מאוד בפרנסתו. הוא נכנס בערב יום הקדוש וכתב פתקא שבה ביקש מעניין התורה הקדושה וביקש יראת שמיים וכו'. רבינו קרא את הקווטל. אחרי שברך על כל עניין ובקשה שהיתה כתובה שם, אמר לו: "שתהיה לך פרנסה בריוווח". אותו אברך סיפר שלא יכול להיות שמישהו גילה זאת לרבינו כי אף אחד לא ידע מזה. אפילו אביו ואימו לא ידעו ממצבו הכלכלי.

פעם אדם אחד נכנס לרבינו וביקש ממנו ברכה כפולה- שיזכה לזרע קודש בר-קיימא וכן שיזכה לברך בקרוב על המוגמר, מכיוון שהיה באמצע עריכת ספר לפני הגשתו לדפוס. רבינו השיב לו: "הרי מקרא מלא הוא, שכן כתוב: 'זֶה הַסֵּפֶר - תּוֹלְדוֹת אֲדָם' (בראשית ה, א). רבינו רמז לו שיזכה גם להוצאת הספר וגם לזרע קודש בר-קיימא. ואכן מדברי רבינו לא נפל דבר ובאותה השנה זכה לשני העניינים גם יחד.

בשעה שרבינו שכב על ערש דוי מחוסר הכרה, בנו, מרן האדמו"ר שליט"א, הקריא לו בערב ראש-השנה את הפתקאות של קהל חסידיו להיפקד בישועה. אז ראו דבר פלאי: מיד הלחץ דם התחיל לעלות ולעלות יותר עד שלא היתה ברירה והרופאים הורו להפסיק מיד את קריאת הפתקים מכיוון שזה עלול להזיק לו. אז חסידיו הבינו עד כמה הרבי קשור בלב ובנפש עם קהל חסידיו, שגם במצב כה קשה שהוא נמצא בו, הבקשות נוגעות לליבו הגדול והרחום. באותה התקופה, לאחר שהתעורר, רבינו השתחרר מבית-הרפואה לביתו. באותה שעה עדיין לא היה יכול לדבר בגלל חולשתו הרבה ובגלל המכשירים שאליהם היה מחובר. בעודו נתון באותו מצב קשה, אחד החסידים נכנס אליו וסיפר כי באותם חודשים שבהם הרבי היה מאושפז, הוא חיתן בן ואף זכה שנולד לו נכד. רבינו בכוחותיו הדלים ביקש דף ועט ורשם לו פעמיים ברכת 'מזל טוב'. לאחר מכן, הוסיף בדף וכתב: "ומה שלום אביך?". מכיוון שנשאל ישירות על כך, אותו חסיד נאלץ לספר כי אביו התבקש כבר לבית-עולמו. הרבי כתב לו: "לא ידעתי מזה בכלל כי לא סיפרו לי זאת, אבל האם בני היו אצלך כדי לנחם?", אלו היו דאגותיו בשעה שהוא עצמו היה מלוכף ביסורים קשים ומרים.

גם ביומו האחרון עלי אדמות אירע דבר פלאי. באותו ערב, כ' בסיון, היו אמורים להתקיים שתי שמחות נישואין. לקראת השעה שש בערב מצבו של רבינו החמיר ביותר. קהל החסידים ששמע זאת, הגיע במהירות לבית-הרפואה כדי להיות נוכחים בשעת יציאת הנשמה. בשעה שש בערב הרופאים הודיעו כי הרבי הסתלק. המחותרים וציבור החסידים היו שרויים במבוכה, כיצד להתנהג בשעה קשה זו. האם לקיים את החתונות או לא? לפתע הרופאים הודיעו בהשתאות שהרבי חזר להכרה. הציבור כמובן הלך להשתתף בשמחות הנישואין. רק אחרי החתונות, בשעה ארבע לפנות בוקר הרבי הסתלק. היתה שם הרגשה כי הרבי לא היה מוכן להפר את שמחות הנישואין של חסידיו. כמו שכל חייו דאג את דאגתם ושמח בשמחתם, כך הוא התנהג עד לשעתו האחרונה עלי אדמות.

הסיפורים מעובדים מתוך 'המוסף התורני' של המבשר

הרב שמעון סופר הי"ד זצ"ל - נולד ב-כ"ח באייר ה'תרי" (1850) בעיר פרשבורג. משחר ילדותו הצטיין בשקידתו הנפלאה בתורה וכן ניכרו בו אותות קדושה וטהרה. רבינו שמעון הצדיק' כונה ע"י בני דורו. בשנת ה'תרי"ל (1870) לאחר שנישא לראשונה למד תורה בקליינוורדין בתמיכת חותנו. לאחר כשנתיים אשתו נפטרה ל"ע והוא נותר לבדו עם בת יחידה שנולדה מאישה זו. לאחר שנישא בשנית התיישב באוקראינה, באומן ובקייב (רוסיה), שם נודע כאחד מגדולי התורה. **חכמי העיר בהכירם את גדולתו ביקשו על אף גילו הצעיר להושיבו על כסא הרבנות בעיר, אך רבינו בענוותנותו סירב בדבר.**

בשנת ה'תרל"ד (1874) עבר לעיר קראקוב ולמד אצל דודו, בעל 'מכתב סופר'. בשנת ה'תרל"ו (1876) חזר לעיר פרשבורג והחל להוציא את כתבי אביו וכתבי סבו ר' משה. בשנת ה'תרמ"א (1880) החל לכהן כרב העיר ערלוי (אָגֶר) שבהונגריה, **שם כיהן כרב במשך שישים וארבע**

שנים. עמד בראש ישיבה גדולה בעיר, שאליה הגיעו תלמידים רבים מכל רחבי הונגריה ומחוץ. זבלו להיוועץ בדעתו. קהילות גדולות כבודאפשט, סטמאר, אונגוואר הציעו את כסא הרבנות, אך רבינו סירב לעזוב מקום שבתו. זהירותו הרבה בדקדוקי מצוות היא מן המפורסמות. בנה בית קטן, כדי שיתחייב במצוות מעקה. **שמו יצא כאיש קדוש, בעל מופת, פועל-ישועות. רבים מכל קצות הארץ פנו אליו ונושעו.** נרצח בשואה עם בני קהילתו ומשפחתו ב- כ"א בסיוון ה'תש"ד (1944). חי כ-95 שנים.

סבו: הגאון ר' משה סופר (ה'חתם סופר'). **אביו:** הגאון ר' אברהם שמואל בנימין סופר (ה'כתב סופר'). **מרבותיו:** הגאון ר' שמעון סופר (דודו, בן ה'חתם סופר, שימש כרב העיר בקראקוב ובעל 'מכתב סופר'). **נשותיו:** מרת אסתר פריד מקהילת קליינווארדין בהונגריה (זיווג ראשון- בת ר' יצחק פריד), בת דודתו (זיווג שני- בת ר' חיים שמואל בירנבוים מח"ס 'רחש לבב'), בת דודו ר' בנימין שפיצר (זיווג שלישי- נישא בשנת ה'תרל"ו. ממנה נולדו לו 13 ילדים). **מילדיו:** מרת גיטל פרנקל מבודפשט, ר' עקיבא מלבוב, מרת שרה דייטש הי"ד, ר' שמואל חיים הי"ד (רב העיר זאגרב), ר' משה הי"ד (דיין בערלוי, מח"ס שו"ת יד סופר), ר' יעקב בנימין הי"ד מאוהיעל, מרת רבקה פאשקוס, ר' זלמן, מרת סרח פולק הי"ד, ר' אברהם (מוציא לאור ספרי המאירי), מרת חווה לאה ווייס הי"ד, מרת רחל רוזנבלט הי"ד, מרת רייזה קליין הי"ד, הילדים רוזא ושלמה (נפטרו בילדותם). **מספריו:** **שו"ת התעוררות תשובה- ארבעה חלקים ישיר מעון- על התורה** (בענוותנותו פרסם את ספריו בעילום שם ואף הוסיף בראש כל עמוד 'אין לסמוך על הוראה זו כלל').

נצוצות הליל כבר עבר. פניה אדומות ונפוחות מבכי, מידי פעם נושאת עיניה למרום והדמעות אינן פוסקות מלזלוג. בידה החזיקה פיסת נייר, עליו נכתבו מספר שורות. **"שולחים אותי לחזית!"** כך פתח את המכתב, ששלח בערל לאשתו. הימים ימי מלחמת העולם הראשונה, שנת "ותרע"ד הארץ". בערל גויס כמה שבועות קודם לכן לצבא ההונגרי, המגויסים נשלחו למחנה אימונים, עברו אימונים קשים. באותם ימים הייתה החזית אזור הלחימה ממש, בו נלחמו אחד מול אחד עד טיפת הדם האחרונה בחירוף נפש, כלי שריון ופלדה לא היו בזמנים ההם. אדם שנשלח לחזית ידע היטב לאן פניו מועדות, הוא היה נפרד ממשפחתו וכל קרוביו, בהנחה שזו הפרידה האחרונה עלי אדמות.

בפסקה השנייה ביקש ממנה "גדלי את הילדים, האוצרות שלנו בדרכי אבותינו בדרך הסלולה לנו – דרך התורה והיראה" מעין צוואה לפני דרכו האחרונה. "מי יגדל את שבעת הילדים הקטנים שבבית? כמה מסכנים ואומללים הם", חשבה בליבה. בפסקה האחרונה כתב בעלה: "אם יתאפשר, אנא סעי אל רבה של ערלוי ר' שמעון סופר, הידוע כצדיק גדול ופועל ישועות, והפצירי בו לברכני שאשתחרר מהצבא...". כל הלילה ישבה ולא עצמה עין לרגע. התפילות נמהלו עם הדמעות.

אך הפציע השחר, יצאה מביתה לעבר תחנת הרכבת הנוסעת לערלוי. הרכבת הייתה עמוסה בחיילים הונגריים לבושי מדים שעשו דרכם למחנות הצבא, זלדה התיישבה בפנינת הקרון. בהגיעה לערלוי, הפנו אותה יהודי המקום לבית רבינו. זלדה המתינה מעט ומיד הכניסוה אל חדרו, בטרם פצתה פיה, התקשרו עיניה בדמעות והיא הצליחה להשחיל זעקה קורעת לב "רבי, רחמנות...". יותר לא הצליחה להוציא מפיה.

רבינו הרגיעה ולבסוף הצליחה להוציא את בקשתה היחידה- להשיב את בעלה הביתה ולהחזיר את השלווה והשמחה לביתם הדל ולשבעת ילדיהם. שמע הרבי ואמר בקול רגוע ושקט "אל תדאגי בתי, סעי בחזרה לביתך בלב שקט ושמח, התפילות והדמעות הרעידו עולמות, והגיעו עד כיסא הכבוד, **בעזרת ה' כשאת תרדי מהרכבת בעירך, באותה שעה בדיוק יעלה בעלך על הרכבת, המוליכה לביתכם**".

דברי הרבי היו כטל תחיה. היא הודתה לרבי מעומק ליבה ויצאה לשוב לביתה, כשהיא מחוזקת מאושרת מדבריו. עלתה זלדה על הרכבת הנוסעת לעיר מגוריה, ומשירדה הביטה בהתרגשות על שעונה, שהראה על השעה שמונה בדיוק. היא נצרה בזכרונה את השעה, והאמינה בכל ליבה בתמימות, כי ברגע זה בדיוק דרכה כף רגלו של בעלה על הרכבת, שתחזירו בשלום לביתו.

גם בלילה זה לא נתנה שינה לעיניה, היא ישבה להודות לבורא עולם על חסדו הגדול, שעשה עימה עם בעלה ועם שבעת ילדיהם, הפעם היו אלו דמעות של שמחה, והיא ציפתה כל הלילה לבואו של בעלה, מאמינה בכל מילה, שאמר הצדיק. בשעות הבוקר נשמע סיבוב של מפתח ומנעול הדלת נפתח. בפתח הופיע בעלה, כפי שברך הצדיק. לפני שהספיקה לספר לבעלה את אשר התרחש מאז שקיבלה את מכתבו, **הבחינה בשלפוחיות אדומות שכיסו את פניו, ומתוך בהלה שאלה: "מה קרה לפניך, שהשתנו כל כך מאז עזבת את הבית?"**

השיב בעלה "לפני יומיים נלקחנו פלוגה של מאות חיילים לחזית, לפנות ערב הגענו למחנה צבאי קרוב לחזית, קולות הירי והנפץ נשמעו בכל הסביבה, לפני היציאה לשטח הגיע רופא צבאי לבדוק בפעם האחרונה את כושרם הגופני של החיילים לפני יציאתם לקרב. ברגע שנכנסתי לחדר, הביט בי הרופא במבט רציני. הוא פנה אליי בהיסוס ושאל: "אתה תמיד נראה כך?", לא הבנתי למה כוונתו... "כן" השבתי לפי תומי.

הוא הביט מקרוב על פני, ולתדהמתי שלף דף צבאי ובו ציין, כי אני פטור משירותי הצבאי לאלתר. יצאתי, כמי שאינו מאמין למה שעובר עליי וחזרתי ברכבת". "באיזה שעה היה זה?" שאלה בהתפעלות, בחשבון קצר של הזמנים שחלפו, אמר לה בעלה, **כי השעה הייתה... שמונה בערב בדיוק! ברגע בו ירדה היא מהרכבת בעיר מגוריה, עלה בעלה על הרכבת שהוליכה לביתו. ולא נפל כחוט שיערה מדברי הצדיק.**

המקובל הגאון הרב משה אזגורי זצ"ל - נולד בשנת ה'תר"ך בערך (1860) בכפר יונילן שבמחוז תילוואת שבהרי האטלס (מרוקו). כבר בגיל צעיר בלט בכישרונותיו המיוחדים, וניכר כי נועד לגדולות. שקידתו והתמדתו בתורה, לצד נועם הליכותיו יעדו לו עתיד מזהיר. כשהיה כבן שתים-עשרה שנים בלבד נפטר אביו. דודו ר' דוד הכהן שהיה ת"ח וגדול בהוראה ריחם עליו. הוא לקח אותו לביתו, דאג לו לכל מחסורו ברוחניות ובגשמיות וגידל אותו כבנו. רבינו התברך, כשהיה אצל דודו, מפי המקובל האלוקי רבי יעקב אביחצירא (ה'אביר יעקב') זיע"א, שיזכה להאיר את עיני ישראל בתורה. ברכת הצדיק התקיימה במלואה. רבינו עלה והתעלה בתורה ובחסידות עד שנבחר לשמש כאב בית הדין של מחוז תילוואת. רבינו הפך למנהיגם של יהודי הכפרים ממראכש ועד עמק הדרעא. שמו של רבינו הלך לפניו, והוא היה מכובד מאוד בפי חכמי דורו. בנוסף הועמד בראש הישיבה הגדולה 'אנגלז ביונילן' עם המקובל ר' דוד פרץ זצ"ל (מח"ס 'מגן דוד', שהיה גדול בתורת הנגלה והנסתר ומפורסם במופתים). יחד הם זכו להעמיד תלמידים רבים. כל ימיו נהג בחסידות ובפרישות. הוא מעולם לא ויתר על מנהגו לטבול, אף בימות החורף הקרים כשנאלץ לשבור את מי הנהר הקפואים. היה צם וכן עודד את היראים לצום 'תענית הפסקה' (תענית ממוצ"ש עד הקידוש של שבת לאחר מכן. שישה ימים רצופים! באותם הזמנים תענית זו היתה נהוגה בקרב רבים מיהודי מרוקו ואף אצל הנשים הצדקניות). הקים קרן בשם 'הכנסת כלה' עליה היה אחראי ואסף כספים עבודה. קרן נוספת שהקים נקראה בשם 'קמחא דפסחא' שעליה פיקח ואף השתתף בה באופן אישי, החל מזרעית החיטים וקצירתן ועד לחלוקת המצות לעניים. גאון בנגלה ובנסתר. ענותן מופלאה. נפטר ב-כ"ב סיוון ה'תש"א (1941). חי כ-81 שנים. נקבר בכפר תילוואת. ב-כ"ט סיוון ה'תש"ע (2010) לאחר שהיה חשש כבד לקברו של הצדיק הועלה במבצע מורכב לארץ ולאחר שהוציאו את גופו הטהור והשלם נקבר במושב תירוש. בנו, ר' מאיר מילא את מקומו.

אביו: הצדיק המפורסם ר' יוסף. **אימו:** מרת סעדה. **מרבותיו:** דודו, הגאון ר' דוד הכהן (מגדולי הפוסקים בדורו). **מתלמידיו:** הגאונים ר' רפאל בוסקילה, ר' יוסף פרץ, החסיד ר' שמעון הכהן, ר' יוסף אזגורי (זכה לגילוי אליהו הנביא), ר' שמעון דרעי (אחיו מאימו של רבינו). **ילדיו:** ר' מאיר (ממלא מקום אביו בהנהגת הקהילה במרוקו, וכן לאחר עלייתו לארץ בנתיבות), ר' רפאל החסיד, ר' ניסים (רב מושב תירוש). **מספריו:** ירים משה- סודות וחיודי תורה, מדרשים ודרשות, ופיוטים רבים.

יום אחד האביר יעקב הגה"ק רבי יעקב אביחצירא זיע"א הגיע לכפר יונילן. הצדיק התארח אצל ר' דוד הכהן, הבית בו אימצו את רבינו. האביר יעקב זיע"א הביט בעיניו הקדושות בנער משה. הנער עורר את התפעלותו והרב שאל: "למי הנער הזה?". ר' דוד סיפר כי הילד התייתם לאחרונה מאביו ומאז הוא מגדל אותו בביתו. באותה הזדמנות ביקש שיברך את הנער. האביר יעקב כיבד את הנער משה בחתיכת סוכר, בירך אותו והבטיח לו כי יגדל בתורה ויזכה להיות גדול בתורה ויאיר את עיני ישראל. במשך השנים ברכתו של האביר יעקב התקיימה במלואה.

על גדולתו של רבינו סיפר תלמידו ר' רפאל בוסקילה זצ"ל כי פעם בשיעור גמרא, בעת שלמדו את דברי האמורא שמואל שאמר: "נהירין לי שבילי דשמיא כשבילי דנהרדעא" (ברכות נח). אמר ר' משה בענווה בלשון ערבית "בנדימל", רוצה לומר: "וכי רק הוא רואה אותם? והלא גם אנחנו רואים אותם"... רבינו למעשה לא הבין: "מה החידוש פה, שהאמורא שמואל היה צריך לספר לנו זאת?".

רבינו היה יוצא לסחור בעונת האגוזים כדי לממן את הוצאות הישיבה. פעם אחת נסע יחד עם סוחר ממולח לכפר סמוך כדי לרכוש כמות גדולה של אגוזים. במעמד הקניה, התחלקו ביניהם ר' משה והסוחר בספירת האגוזים. לאחר מכן שילמו למוכר הערבי את כספו. בדרכם חזרה ליונילן, שח הסוחר אודות הקניה המוצלחת ואמר לרב: "לו הייתי סוחר על הספירה המדוקדקת של רבינו, לא היינו מרוויחים היום מאומה". כשרבינו הבין כי הסוחר רימה בספירה, הוא נחרד עד עמקי נשמתו וציווה להשיב מיד את הגזילה. כאשר הסוחר הודה על רמאותו בפני המוכר הערבי, הלה נדהם מיושרו של הרב והודיע כי הוא מוותר על כספו. רבינו עמד איתן בדעתו כי אינו מוכן שיהיה ברשותו כסף גזול, ובכך גרם לקידוש ה' גדול.

אנשים שהיו נוכחים בהלוויה במושב תירוש לאחר שהעלו את עצמותיו הטהורות סיפרו על פטירתו. הם זוכרים כי בילדותם, ביום כ"ב סיוון ה'תש"א רבינו נפטר. הצדיק אסף את בני קהילתו לפני פטירתו סביב מיטתו ונפרד מהן בדברי מוסר והתעוררות. במילותיו האחרונות אמר לסובבים כי ברכתיו במיטה שלו, וכל אדם הזקוק לישועה או ברכה לא יושב ריקם כשיאחז את המיטה. לאחר פטירתו של הרב זצ"ל, אנשים רבים זכו להיושע וראו ברכות בזכות המיטה.

בנו, הגאון ר' ניסים, ונינו של הצדיק ר' חנניה טיפלו בהעלאת עצמות הצדיק לארץ. לשם כך הוכנו אנשים שיטפלו בכל הנושא. גדולי הדור הגיעו לאולם ההספדים ברחבה בכניסה לבית העלמין במושב תירוש כדי להספידו כראוי לת"ח עצום כמוהו. הרה"ג ר' יצחק הכהן (רבה של שכונת שמואל הנביא בירושלים), האדמו"ר ר' יחיאל אבוחצירא (רבה של רמלה), הגאון ר' חיים סויסה (מח"ס 'מנחת ערב'), הרה"ג ר' שמעון כהן (ראש ישיבת 'תורה אור' באשדוד), הרה"ג ר' ישראל יפרח (אב"ד בירושלים וחבר ביה"ד הגדול), והרה"ג ר' דוד בניזרי (ראש כולל 'אור החיים' בבית שמש) היו בין המספידים הרבים. הרבנים נשאו במשך כשעתיים דברי התעוררות במעלת שבחו וגדולתו של הצדיק זצ"ל שעצמותיו הובאו לקבורה בארץ ישראל בס"ד במבצע מורכב ומיוחד. הצדיק נקבר לאחר חצות היום בערב שבת קודש.

האדמו"ר הרב ישראל מרדכי טברסקי מרחמסטריווקא זצ"ל - נולד ב-ז' סיוון ה'תרפ"ט (1929). נקרא על שם הבעל שם טוב הקדוש (ר' ישראל) ועל שם בן דודו של סבו (ר' מרדכי מזלטיפולי) שנפטר שבועיים לפני לידתו. בהתחלה למד בת"ת 'עץ חיים' בירושלים. בהמשך למד בישיבת 'חיי עולם' ולאחר מכן בישיבת 'שפת אמת'. כבר מילדותו היה מנותק מ'הבלי העולם' ושוקד על התורה הקדושה ולעיתים היה שוכח לאכול וממעט בשינה. לאחר חתונתו המשיך ללמוד בהתמדה שעות ארוכות והיה יכול לשבת קרוב ליממה רצוף בבית המדרש. בצעירותו ייסד את ישיבת 'מאור עיניים'. לאחר פטירת אביו סירב לקבל את האדמו"רות אולם ר' אברהם יהושע העשיל טברסקי ממכונבקה זקן אדמו"רי צ'רנוביל הכריחו לשמש באדמו"רות. גם כשהיה אדמו"ר רוב יומו עסק בלימוד וכך קרא לחסידיו להקדיש את זמנם ללימוד. היה מסיים את הטיש בליל שבת מוקדם ומיד פונה ללימודו, והיה מורה, שמי שרוצה ללמוד שלא יגיע לטיש. רבינו - היה בו הכול: תורה, תפילה, יראת ה', קדושה וטהרה, פרישות, מידות נאצלות, חכמת חיים, אהבה לתורה הק' ללא מיצרים, ענווה מופלאה, בקיאות עצומה בתורה הקדושה והעידו החברותות שלמדו עימו בצעירותו, כי מדי יום ביומו - למד לא פחות מעשר שעות רצופות ללא הפסקה. נפטר ב-כ"ב סיוון ה'תשס"ד (2004). חי כ-75 שנים. ציונו באוהל אדמו"רי רחמסטריווקא בהר הזיתים בירושלים.

אביו: האדמו"ר ר' יוחנן (ר' יוחנטשה). **אימו:** מרת רבקה (בת ר' נחמן יוסף ווילהלם).
אשתו: בת ר' סנדר אורי (מצאצאי האדמו"ר ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב - בעל ה'בני יששכר').
חברותות: הגאונים ר' אברהם חיים ברים, ר' נטע ציינוירט, כ"ק האדמו"ר רשנ"נ מלעלוב, ר' דוד שובקס ור"י וינגרטן. **בנו:** האדמו"ר ר' דוד (האדמו"ר הנוכחי).
חתניו: הגאונים ר' שמואל אבא טברסקי, ר' דוד יצחק יעקב בידרמן, ר' נחמן יוסף. ר' משה אשכנזי, ר' יהושע מנחם שטרן, ר' שלמה טייטלבוים (האדמו"ר מאלסק), ר' בן ציון רבינוביץ' (משפיע בישיבת 'מאור עיניים' ובישיבת 'שערי תורה').

ל ה'הלן סיפורים מופלאים, המעובדים מתוך 'שחרית- העיתון הדיגיטלי היומי של הציבור החרדי': רבינו לא הרגיש כל פחיתות כבוד לעשות כל מלאכה המוטלת עליו, גם אם אין זה מדרכם של אדמו"רים. סיפר אחד מתושבי ארה"ב שכאשר אחד מצאצאי רבינו נסע לארה"ב, וכשהיה שם השכיר את דירתו שבארץ ישראל למשך חודש ימים ורשם לשוכרים מספר טלפון למקרה שתהיה בעיה, והיה זה מספר הטלפון של רבינו בירושלים.

כאשר הגיעו לבית הרגישו שיש בעיה במקרה, ומיד התקשרו למספר הטלפון שהיה בידם, ורבינו ענה בטלפון ואמרו לו, שהמקרה לא עובד (הם כמובן לא ידעו עם מי הם מדברים). ענה רבינו, שהוא מיד בא לראות, מה קרה. לאחר כרבע שעה רבינו הגיע לביתם, וראו אדם מבוגר עומד בפתח והכניסו אותו - כי לא הכירו אותו אישית. רבינו ניסה לתקן את המקרה, וכשלא הצליח, התכופף ושכב על הרצפה, כאשר הוא מנסה לבדוק מכל הצדדים היכן התקלה... ולאחר שלא הצליח לתקן, אמר להם, שלא ידאגו, כי הוא כבר יקרא לטכנאי על חשבוננו, ורק בשבת, כאשר הגיע השוכר ל'טיש' של רבינו, הבחין בכך, שאותו 'טכנאי' זקן אינו אלא רבינו...

ב אחת השנים הראשונות להנהגתו, בא אליו יהודי אחד, שסיפר על מיחושים שונים, שתוקפים אותו, ואמר שבעבר נוטל היה אי אלה גלולות להרגעה - אולם, אלה אזלו, וכבר אינם בהישג יד. הרבי שאלו למקום מגוריו ובירכו בחמימות. בערבו של יום הבחינו תושבי שכונת סנהדריה, מקום מגוריו של אותו יהודי, בדמותו של האדמו"ר מרחמסטריווקא ההולך מבית לבית ומחפש אחר דירת מגוריו של יהודי זה, התברר, שבאותו יום טרח רבינו להשיג למענו את התרופות, ובא להביאן אליו - ולכן חיפש את הכתובת המדויקת...

ג גם לאחר שהוכתר לאדמו"ר, המשיך רבינו ללכת לבדו ברחוב ללא גבאי, ואף היה מגרש את הנטפלים אליו, כאומר, אני יודע את הדרך לבד, עד שהגאב"ד הגאון רבי יצחק יעקב וייס (בעל ה'מנחת יצחק') זצ"ל הוכיחו על כך ואף אמר לו, שהוא גוזר עליו בגזירת רב, שלא ילך לבדו ברחוב, ומאז לא גירש את הגבאי, ואף מסופר כי נכנס פעם למספרה בשכונת גאולה כהרגלו תמיד - ולא רצה להטריח אחרים שיבואו לספרו, וישב שם יחד עם שאר האנשים, עד שהגיע תורו, ולא הניח לנמצאים שם, שיוותרו לו על תורם...

ע ד סוף ימיו לא הניח, שסובביו יעשו לכבודו. כאשר נערכו תפילות לרפואתו ב'כותל המערבי', בתקופה הראשונה של מחלתו, נסער מכך נוראות ואמר שאינו מבין את המהומה, במה הוא שונה מכל יהודי אחר, למה מרעישים אצלו יותר מכל יהודי אחר הזקוק להיות בריא...

כ אשר בנו נסע פעם לחו"ל, ניצל רבינו את העובדה שדירתו ריקה ומצא בה מקום נסתר להגות בתורה הקדושה שעות רבות באין יודעים. הדבר התגלה כאשר לפתע אירעה 'הפסקת חשמל', והשכנים הבחינו בנר הדולק מתוך הבית ה'ריק'...

ח נתנו הגאון ר' יהושע מנחם שטרן שליט"א סיפר: "לא אשכח, כאשר ביקש פעם מו"ח זי"ע לצאת ולקדש את הלבנה, והיו עננים רבים, והיה צורך להמתין דקה קלה עד שיתבהרו השמיים. באותם רגעים אחדים שב מו"ח אל חדרו ואחד שהציץ פנימה - ראהו לומד ביגיעה בספר חזו"א - הלכות מקוואות".

ו יפר חתנו הגב"צ רבינוביץ' שליט"א: "זכורני כי בליל פורים היה מו"ח זי"ע שוקד על לימודו כל הלילה, וכלל לא עלה על יצועו באומר, שכדי לקיים מחר את מצוות היום - אינו צריך להיות במלוא כוחותיו, שכן ניתן לקיים 'משלוח מנות' גם מתוך עייפות. ביום הפורים ערך שולחן לקהל והמונים הגיעו להיוושע אצלו בכל העיניים, אולם, אחר שהחשיך היום, שוב מיהר כבר לגמרא, אותה אהב מכל החמדות שבעולם והחל לומד בשקיקה שעה אחר שעה, כהולך מדברות, שלא ראה מים זה מכבר, באומר: 'הן כל היום לא למדנו מאומה'."

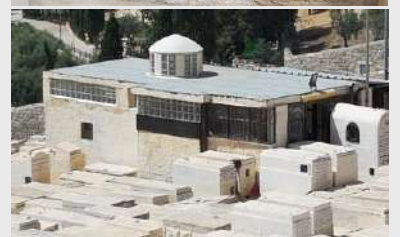
רבי איתמר רוזנבאום זצ"ל האדמו"ר מנדבורנה- נולד ב-ה'תרט"ו (1886) בעיר קרטשניף שברומניה. נקרא על שם זקינו הרה"ק רבי איתמר הכהן מטשיזיקוב. בצעירותו לקה בלבו, ואז כתב לו אביו במכתב, שמכונן שנרא ע"ש זקינו שהאריך ימים והיה עשיר, כך הבטיח לו שיאריך ימים ולא יחסר לו כלום, וסיים את מכתבו: **"ודברי ברוח-הקודש נאמרו!"**. וכך אכן היה. עוד בחיי אביו, בהיותו כבן 15 החל לכהן באדמו"רות בצ'רנוביץ' ושם הקים את בית-מדרשו. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה עבר לוינה ולאחר מכן לקרטשניף. לפני מלחמת העולם השנייה חזר שוב לצ'רנוביץ'.

בימי השואה הוא וכל בני משפחתו ניצלו בנסים גלויים והוא בשנת ה'תש"ח עבר לניו-יורק שבארה"ב. שם הקים את בית נדבורנה עד עלותו ארצה בשנת ה'תשכ"ט (1969). שם קבע את משכנו בתל-אביב בשכונת יד אליהו. שם יסד את בית-מדרשו 'באר מים חיים', ניהל את חצרו וחסידים רבים נהרו אליו לשמוע את תפילותיו הנרגשות ולהתברך מפיו. נחשב בסוף ימיו לזקן אדמו"רי נדבורנה. **ענוותן. הסתיר את שיעור קומתו מעיני הבריות. בעל רוח-הקודש.** האדמו"ר מגור, רבי ישראל אלטר זצוק"ל, נסע פעמים רבות לתל-אביב כדי להמתיק סוד עם רבנו. פעם כאשר יצא ה'בית-ישראל' מהפגישה עם הצדיק, אמר לאנשים מסביבו: "תכנסו ותראו, איך יהודי צריך להראות!". ביום האחרון לחייו הבחין שאחת מפתילות ציציתיו נקרעה, והבין כי אינו זקוק למצווה זו והכין את עצמו למעבר לעולם הנצח. נפטר בערב שבת קודש, כ"ב בסיון ה'תשל"ג (1973). חי כ-87 שנים. ציונו בהר הזיתים.

אביו: האדמו"ר ר' מאיר מקרטשניף. **סבו:** באדמו"רים ר' ישכר בער ור' מרדכי (הקים את בית נדבורנה). **אשתו:** מרת מלכה רובין (בתו של רבי אשר ישעיה מקולבוסוף). **בניו:** ר' חיים מרדכי, ר' מאיר (רבה הראשי של קובה ורב קהילה במקסיקו), ר' ישכר בער מסטרוז'ניץ, ר' יצחק אייזיק מזוטשקה, ר' אשר ישעיה מנדבורנה-חדרה. **חתניו:** ר' שלום ישכר בער שפירא מקאכניע, ר' ישראל דוד משאץ-שנדישוב, ר' אברהם אבא לייפר מפיטסבורג, ר' מאיר אייזיקסון מרומאן מפילדלפיה (אחייניו).

על העובדה, כי הרב היה בעל רוח-הקודש ומהו כח העצום הטמון בספר התהילים ניתן למצוא בקונטרס 'עובדות וסיפורים על הרה"ק רבי איתמר זצוקל"ה' וכך סיפר בנו, כ"ק מרן האדמו"ר זיע"א: "זוכרני בילדותי אשר פעם אחת באמצע הלילה עורר אבי הרה"ק רבי איתמר זיע"א את אמי הרבנית הצדקת מרת מלכה ע"ה משנתה ואמר לה אשר אחד מאנשי שלומי [רבנו זיע"א אמר את שמן] **מהעיירה הסמוכה צריך לישועה,** ושתעזור לו באמירת התהילים, ושניהם ישבו ואמרו תהילים בהתעוררות רבה".

"אחר זמן נשמעו נקישות חזקות בדלת, ואבי פתח הדלת, **והנה בפתח עומד שם אותו היהודי, שעליו אמרו תהילים,** והרגיע אותו אבי ונתנו לו לשתות, ויספר הלה, שהיה אצל נכרי אחד בשביל מסחרו כדרכו, **ואותו נכרי היה חייב לו סכום כסף.** הנוכרי דיבר עמו על דא ועל הא, ולפתע נעל אותו באחד מהחדרים וקשר אותו שם, והלך להביא כלי משחית כדי להורגו, ואז לא יצטרף להחזיר את הכסף, ואותו יהודי לא מצא שום דרך לברוח, והחל לבכות, היות שחשש על חייו. ואחר כך הרגיש, שאינו קשור כל כך, ופתח תיכף הקשרים מעליו וברח בחשאי מבית הנכרי, ואינו יודע משום מה ברח דווקא לכאן לבית הרבי".

● יפור נוסף שהובא בקונטרס זה אותו סיפר יהודי אחד מתושבי שכונת יד אליהו, שהייתה לו חנות בסמוך לבית רבינו ברח' הפלמ"ח. יום אחד באו אליו ביקורת פתע ממש-הכנסה, והוא ידע אשר אצלו המצב כפי רע, ואין שום התאמה בין פנקס למשנהו, **ומרוב בהלה ברח מהחנות ישר לבית רבינו.** אנשי הביקורת שראו אותו בורח, החלו לרדוף אחריו. היהודי נכנס לביהמ"ד ומשם ישר לדלת השמאלית ליד המזרח לחדרו של רבינו הסמוך לביהמ"ד, ובכה ואמר שאנשי מס הכנסה רצים אחריו, ואם ייתפס המצב מר עבורו. אמר לו הצדיק שיאחז בכיסא שלו, בינתיים חיפשו אנשי מס הכנסה את היהודי, ובטעות נכנסו לדלת בצד ימין הפונה לכיוון המקווה. לאחר חצי דקה הבינו, כי טעו ונכנסו לחדרו של רבנו, וראו את הצדיק יושב בשולחנו, והתנצלו לפניו שנכנסו בלא רשות, ויצאו מהבניין בידיים ריקות, והיהודי שהיה בחדר ואחז בכיסא נשם לרווחה, והתקשה להאמין, **שעל אף שהם היו במרחק של חצי מטר ממנו- הם לא ראו אותו בזכות רבנו הקדוש.** אמנם אז פתח עליו רבנו בתוכחה: "כך מנהלים עסק? בשביל שאתה לא יודע לסדר את החשבונות, הייתי צריך לעשות בשבילך כזאת?!", ורבינו ביקש ממנו שיראה לסדר חשבונותיו בטוב טעם מכאן ולהבא.

● יפר בנו כ"ק מרן אדמו"ר מנדבורנה חדרה שליט"א: "רוח קדשו של אבי הייתה כאחד הצדיקים הקדמונים, באחד מהימים הגיע אליו יהודי ובידו קוויטל ארוך מאוד - כלומר, ילדים רבים. בקוויטל התאונן היהודי על מצבו הדחוק, ועל כי אינו מוצא פרנסה לכלכל את ביתו. אבי התבונן בקוויטל והשיב ליהודי: **'ה' יעזור שבשנה הבאה תזכה לילד נוסף.'** "הלה חשב, שאבי לא מבין את רצונו ולכן אמר: 'רבי אין לי מה לאכול, ב"ה ביתי מלא כבר בילדים'. אבל אבי התבונן שוב בקוויטל והשיב באותה ברכה. **ואכן כעבור שנה נולד לו בן.** הגיע היהודי לבשר לאבי על השמחה, ואז נענה לו אבי בפנים שוחקות וסיפר לו: 'לפני שנה כשנתת לי את הקוויטל התבוננתי היטב בשמות כל בני הבית וראיתי שלאף אחד מהנפשות הרשומות אין מזל לפרנסה". "נאלצתי אפוא לברכך בילד נוסף אשר יוולד עם שערי פרנסה- מעכשיו תמכור תפוחים!" ואכן מאותה עת שפר עליו מזלו ופרנסתו הייתה בהרחבה ובשפע רב".

הגאון הרב דוד דייטש זצ"ל - נולד ב-י"ז בחשוון ה'תקט"ז (1755) בעיירה ניטרה בהונגריה. בצעירותו למד בפרשבורג בהמשך עבר ללמוד בפראג. רבו המובהק ה'נודע ביהודה' העריך מאוד את רבינו. בספרו שו"ת ה'נודע ביהודה' מובא כארבעים תשובות הלכתיות שנכתבו לרבינו. מרן רבי משה סופר (ה'חת"ם סופר') שלח אל רבינו פתקאות וביקש ממנו שיזכיר בתפילה אותו ואת בני ביתו. בשנת ה'תקמ"ד (1784) התחיל לשמש כרבה של ימניץ. בשנת ה'תק"ן (1790) עבר לכהן כאב"ד פראונקירכן אשר הייתה אחת משבע קהילות הידועות בהונגריה. לאחר כעשר שנים עבר לכהן כרבה של סרדעהלי.

משנת ה'תק"ע (1810) רבינו כיהן כרבה של העיר נובומסטא ('עיר חדשה'). תפקיד אותו מילא עד יומו האחרון. לחם רבות בתנועת ההשכלה. עמותן מופלא. העניות שררה בביתו, למרות זאת היה מחלק את משכורתו לעניים. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. רבינו ר' משה טייטלבוים (ה'ישמח משה') העריך את רבינו מאוד וכתב עליו: "הליכות עולם לו יוצא מפי קדוש וטהור, טיהר גברא קדישא, הרב הגאון הצדיק האמיתי המפורסם... ותורה יבקשו מפייה כי מלאך ה' הוא". נפטר בערב שבת קודש, כ"ב סיוון ה'תקצ"א (1831). חי כ-76 שנים.

סבא (מצד האב): ר' מרדכי (רבה של פרישטאט ומח"ס 'מור דרור' על הש"ס). **אביו:** ר' מנחם מנדל (כיהן כדיין בעיר). **אימו:** מרת רייזל (בת ר' דוד טוטושאפ). **אשתו:** מרת מרים (בת דודו, רבי משה מטוצ'אפ. נישא בשנת ה'תק"מ). **ילדיו:** ר' מנחם (רב בוורובה), ר' יחזקאל, ר' יהודה לייב, בתו מרת רייזל (נישאה לר' יוסף פוכס מנובומסטא), מרת אסתר יוטל (נישאה בזיווג ראשון לר' מיכאל זלצר מסרדהלי ובזיווג שני לר' דב בער רוזנר). **חתניו:** ר' יוסף פוכס מנובומסטא, ר' מיכאל זלצר מסרדהלי, ר' דובער רוזנר, ר' מאיר א"ש (אב"ד אונגוואר מח"ס שו"ת 'אמרי אש'), ר' וואלף שרט (דיין בנובומסטא), ר' פינחס דייטש. **מרבתי:** הגאונים ר' מאיר ברבי, ר' יחזקאל לנדא (ה'נודע ביהודה'. רבינו היה תלמידו המובהק). **מספריו:** **אוהל דוד** - חידושים על מסכתות פסחים, סוכה, חגיגה, יבמות, שבועות, ביצה ועוד מסכתות **•חומת אש** - חידושי רבינו **•שאלות ותשובות הגאונים בתראי** - חידושי רבינו **•זוכר הברית**.

פעם אחת רבינו בא לבקר את מרן החת"ם סופר. הלבוש של רבינו היה קרוע. החת"ם סופר שאל: "האם אין לך לבוש אחר?". רבינו השיב בחיוב. מרן החת"ם סופר היקשה: "אם כן, מדוע אינך לובש את הלבוש האחר?". רבינו הסביר שהלבוש השני קרוע עוד יותר מזה.

מרן החת"ם סופר פעם אחת התארח אצל רבינו. על השולחן הונחו כפות של עץ שהיה מצויר עליהם פרחים. מרן החת"ם סופר התבונן על הכפות כי על שולחנו אכלו בכפות נאים ממתכת. רבינו בתמימותו חשב שמרן החת"ם סופר מתבונן עליהם מחמת חשיבותם ועלול לחמוד אותם. מיד רבינו אמר: "רבינו, אני מעניק לך את כפות העץ במתנה גמורה, שלא חלילה תעבור על 'לא תחמוד'".

פעם אחת אשה עניה הגיעה לבית רבינו. היא סיפרה לו כי אין לה כסף והיא צריכה לחתן את בתה. הצדיק לקח את הכרית של מיטתו ונתן לה כדי שתמכור ותיקח את הכסף לצורכי הכנסת כלה. כשאשתו הגיעה וראתה שהכרית חסרה, היא התחילה לצעוק בקול מר, כי היא הטמינה בתוך הכרית סכום גדול שישמש לנדוניה של בתה (היא היתה חייבת לעשות זאת ולא לספר לרבינו - אחרת היה מחלק את הכסף לעניים). היא שאלה את רבינו: "למי נתת את הכרית?". רבינו ענה שהעניה לא תחזיר לה את הכרית, כי היא לא נתנה לה אותה אלא הוא ילך לעניה. כשהגיע רבינו לאותה אישה הוא הזהיר אותה שלא תמכור את הכרית מכיוון שיש בתוכה כמה מאות רובלים. לכן אמר לה, שתיקח את הכסף מתוך הכרית, ורק לאחר מכן אם תרצה למכור את הכרית, תעשה כן.

רבינו הגיע פעם אחת לעיר נייטרא. אף אחד לא ידע לשם מה. באותו היום היה ברית מילה של נכד ת"ח ושמו ר' פינחס. אותו רב היה בן תורה וירא ה', אולם הוא היה עני. רבינו ביקש שיקראו לרופא לפני שיעשו את הברית והם עשו כן למרות שלא הבינו מדוע. ר' פינחס התעלף מיד לאחר הברית. הרופא שהיה במקום ניסה לטפל בו אולם הוא לא הצליח ור' פינחס נפטר לבית עולמו. רבינו סיפר שהנפטר היה אחד מ-ל"ו הצדיקים הנסתרים. כששמעו זאת כל אנשי העיר מיד התקבצו וליוו את הנפטר לבית-עולמו. כשרבינו נכנס לבית הקברות הוא התחיל לצעוק בקול: "ברוכים הבאים. ברוכים הבאים. ברוכים הבאים". האנשים שאלו את רבינו למי הוא אומר זאת. רבינו אמר להם: "מה אעשה לכם, שאינכם רואים את שלושת כיתות הצדיקים שבאו ללוות את ר' פינחס".

פעם אחת רבינו חזר מחתונה. בדרך פגש בעובר אורח שהלך ברגל מהחנותה. רבינו הזמין אותו לעלות לעגלה. האורח ידע כי רבינו חזר מחתונה והוא היה הרב המקדש ולבטח הוא קיבל על כך סכום כסף. לאחר מספר דקות האורח התחיל לחפש בכיס של רבינו. רבינו לא רצה לבייש את האורח ולכן עשה את עצמו מתנמנם. לאחר שהאורח הצליח לקחת את הכסף, הוא ירד מיד מהעגלה. מאותו היום אותו האיש הלך לחתונות שרבינו חיתן, לאחר מכן היה הולך ברגל וידע כי רבינו יזמין אותו לעלות לעגלה ושוב היה לוקח מרבינו את הכסף. פעם אחת שהאורח היה באכסניה עם חבריו הוא סיפר להם מה שהוא עושה. אחד מחבריו התקנא בו והלך לחתונה שרבינו חיתן, הוא לא לקח בחשבון שחבריו רוקן לרבינו לפני כן את הכיס. אותו אדם עלה לעגלה. רבינו נראה מתנמנם והוא הכניס את ידו לכיס. לצערו הוא לא מצא מאומה. הוא חשב שמא הכסף נמצא בתחתית הכיס ולכן הכניס את ידו. רבינו פתח את עיניו ואמר לו: "באת מאוחר מדי. חברך כבר לקח הכל!". האיש הבין עכשיו עד כמה גדולה מעלת רבינו. (הסיפורים מעובדים מתוך 'תולדות אנשי מופת')

באחת השנים רבינו בשעת 'כל נדרי' נשא דרשה חוצבת להבות אש באוזני קהל עדתו. הרב לא היה יכול להתאפק והוכיח את העם בדברי כיבושין היוצאים מן הלב. אחרי שסיים את דבריו ליבו נקפו, מדוע עשה כזאת לצער יהודים. הדבר גרם לו לחלישות הדעת בתפילת מעריב. בלילה הוא לא הצליח להירדם ונפשו היתה עגומה עליו במשך כל היום הקדוש. בליל מוצאי יום כיפור אחר התפילה לפני שעזב את ביה"כ הוא קרא לשמש וביקש את מפתח בית החיים. לאחר שלקח את המפתח אמר: "אני רוצה לראות אם מישהו יצטרך את המפתח עד יום כיפור הבא". כדבריו כן היה, המפתח נשאר ברשותו שנה תמימה ואף אחד לא נפטר. (בית יעקב, תולדות הצדיקים)

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל
ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים להשתמש
בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת יהודי מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים